

picat i lligat

Revista d'informació cultural del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent

curs 2014-15 - any XII - núm. 15

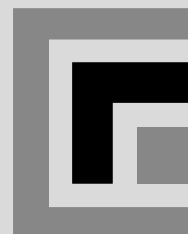
2004/2014

10 anys de provisionalitat

SUMARI

SALUDA DEL DIRECTOR.....	4
ARA FA DEU ANYS.....	5
PER FI, LA BIBLIOTECA.....	7
PREMIS CIUTAT D'ONTINYENT.....	8
CONFERÈNCIA DE CONSOL RICO AL NOSTRE CENTRE.....	10
ENTREVISTA A HÉCTOR GÓMEZ.....	11
ENTREVISTA A RAMON GARCIA I SOLER.....	13
GUILLERMO GONZÁLEZ AL CONSERVATORI D'ONTINYENT.....	16
SALVA BELDA FELIPE.....	17
CONCERT CARLOS ÁLVAREZ.....	20
CONCERT D'OBERTURA, DE LA SARSUELA AL CINEMA.....	21
CONCERT DE NADAL.....	22
FESTIVAL DE PERCUSSIÓ.....	23
RECITAL DE PIANO JUAN RAMON COMPANY.....	24
MASTER CLASS D'OBOÉ AMB ERIC GONZÁLEZ.....	25
CONCERT JUROWSKI.....	26
VISITA AL PALAU DE LA MÚSICA.....	28
FIRA DE L'ESTUDIANT.....	30
MASTERCLASS DE CLAVECÍ.....	31
ACOMPANYAREM ALS NOSTRES FILLS I FILLES EN ELS SEUS ESTUDIS MUSICALS.....	32
ASSAIG D'HAROLD A ITÀLIA.....	33
ASSAIG GENERAL DE L'ÒPERA DON PASQUALE.....	34
LA MÚSICA AUTÒCTONA PER A TROMBÓ I BANDA.....	36
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE: "CANÇONS POPULARS VALENCIANES: ONTINYENT I BÈLGIDA".....	38
SETMANA INUSUAL.....	39
EL FINAL D'UNA ETAPA AL CONSERVATORI.....	42
PASSATEMPS.....	47
ANECDOTARI.....	50

picat i lligat
curs 2014-15
any XII - núm. 15

Edita:
CONSERVATORI PROFESSIONAL
DE MÚSICA D'ONTINYENT

Plaça de la Coronació, 27
Tel. 96 291 92 20 - Fax 96 291 92 21
46870 ONTINYENT (València)
e-mail: 46021861.secret@edu.gva.es
picatilligat@conservatoriontinyent.com
www.conservatoriontinyent.com

Coordinació i Redacció:
Ramon Canet Peiróten

Dipòsit Legal: V-1542-2008
ISSN: 2174-8357

Disseny, impressió i maquetació:
Gráficas Minerva Sucesores, S.L.
www.graficasminerva.es

Col·laboren:
Manel Garcia Company,
Ramon Canet Peiróten,
Maria Rosell Olmos, Pilar Ferrero,
Ruth Revert, Inés Talón Bañon,
Josep Soler, Carlos Aracil,
Laura Valls, Héctor Gómez,
Ramon Garcia i Soler,
Salva Belda Felipe, Vicent Gómez,
Charo Guerola Soler, Pablo Silvestre,
Maria Revert Calabuig,
Neus Revert Calabuig,
Miguel A. Ibiza, José Luís Silvage,
Rosa Campos.

SALUDA DEL DIRECTOR

Josep Manel Garcia Company, director del Conservatori

Un curs més, un nou número de la revista Picat i Lligat veu la llum. Per a nosaltres, el Conservatori, suposa un goig poder-la editar com a mitjà de comunicació al si de la comunitat educativa.

Segons expliquen els polítics, el fantasma de la crisi va desapareixent, i inclús s'anuncia un nou temps, un canvi de cicle. Recentment s'ha celebrat a València un congrés nacional de conservatoris al qual s'ha posat de relleu la importància d'adaptar el sistema a la situació actual en clau d'*empleabilitat*. La música, el seu món i, sobretot, el seu mercat, requereixen unes mires més amples des de les institucions docents, perquè les que hi havia fins ara no abasten tot el ventall d'exigències que les noves generacions necessiten. Al mateix temps s'ha vist que devem avaluar els processos de l'educació musical i la gestió acadèmica per tal d'aconseguir millors resultats dins d'un pla de millora constant i progressiu. Es tracta d'allò que s'anomena *cultura de l'avaluació*.

Com podem suposar, el repte és ben important. Nosaltres, com a cos docent sabrem adaptar-nos, però l'edifici no ens acompanya en eixe camí. Les males condicions de les instal·lacions representen un entrebanc important per a desenvolupar la nostra tasca. Confiam que l'administració autonòmica recupere capacitat econòmica i que ens torne a mirar com a centre necessitat de condicions físiques adequades a la finalitat que tenim.

No obstant, per la part que ens toca a nosaltres fem tot el que està al nostre abast per millorar les condicions de treball en aquest establiment. Confiam que els esforços de tot el claustre per millorar i oferir major qualitat en l'ensenyament arriben de forma plana a l'alumnat. Les seues famílies veuran que el centre que han escollit per formar-se musicalment és un bon centre. La producció d'aquesta revista n'és un exemple.

No podem oblidar que matricular-se en un centre de titularitat pública no es pot agafar per part de l'alumnat i les famílies com una manera barata

d'aprendre a tocar un instrument. Un conservatori professional no serveix per a això. Dur endavant estudis musicals reglats i formals no és un camí fàcil. Requereix de molt de compromís i ganes per poder-los superar. El títol, té un valor i la formació un preu. El valor és el del reconeixement de l'esforç realitzat i el preu es paga amb compromís cap al domini del currículum complet de cada especialitat. Els recursos de què disposem són públics, i a hores d'ara ja sabem tots que amb els recursos públics no es deu jugar. Si açò no es comprén difícilment podrem dir que el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent mai no ha fet alguna cosa per nosaltres.

Ens fa falta molt d'ànim per al futur, cal mantenir una esperança proactiva. Així que entre tots, anem endavant.

Felicitations a tota la comunitat per aquesta nova edició de Picat i Lligat.

ARA FA DEU ANYS...

Josep Manel Garcia Company, director del Conservatori

Ara fa deu anys que ocupàrem per complet l'edifici de l'antic San Juan Bosco com a seu per al Conservatori. En aquell curs 2004-2005, l'edifici es va mig adequar pel que fa a les exigències d'aulari i espais. Els pavellons del pati es reconvertiren en aules i tot feia pensar que l'Administració havia posat mans a l'obra d'agafar seriosament l'assumpte del Conservatori d'Ontinyent. Tampoc no convenia invertir molt en aquells moments perquè la nostra estança a aquest edifici anava a ser molt provisional mentre se'n dissenyava un de nou i es construïa.

En realitat, la demanda d'un edifici bo per al que fem, s'havia iniciat l'any 1999, mitjançant un conveni entre la Generalitat Valenciana i l'Ajuntament d'Ontinyent. En aquest conveni es parlava de la construcció d'un nou edifici dins d'un pla de construcció d'un complex cultural que incloïa la que hui és Sala Gomis. L'any 2000, l'Ajuntament convenia amb la Diputació de València la construcció de la Sala Polivalent, i sense Conservatori.

L'any 2001, s'envien des de l'Ajuntament els projectes bàsic i d'execució, amb esmenat d'incidències, a la Conselleria d'Educació.

En 2003, la modulació del centre passa d'estar pensada per atendre 270 alumnes a pensar-se per a 360. Aquesta circumstància fa que el projecte anterior ja no servisca i se n'haja de redactar un de nou.

Mentre es debatia sobre l'assumpte, passen dos anys més, i al final s'opta per arranjar el vell edifici a fi que puga fer-se servir per a impartir la docència musical. Es va aprofitar la conjuntura que a l'IFP San Juan Bosco se li anava a construir un nou edifici al barri de Sant Rafel, que és l'actual IES Pou Clar.

En febrer de 2004 se'ns comunica que a partir del curs següent podríem utilitzar l'edifici de Coronació 27 de forma exclusiva per al conservatori. Tot i que es van fer obres menors d'adequació d'espais, van quedar sense resoldre

aspectes importants de l'edifici: condicionament acústic, eliminar barreres arquitectòniques i habilitar la sala d'actes.

En aquells anys, la calefacció ja funcionava mal. A més a més, si afegim que en els mesos de calor se'n pateix dins més de la que fa al carrer perquè manquem de sistemes de condicionament d'aire, tenim servida una línia de greuges més que, fins i tot, ha enrarit l'ambient conviencial en més d'una ocasió.

Arribat l'any 2009, sol·licitem informació sobre l'estat de la qüestió a la Direcció General de Règim Econòmic de la Conselleria d'Educació. Al·legàvem que n'estàvem ja cansats de patir les condicions de l'edifici. Se'ns va respondre dient que estava tot a punt, que una vegada redactat el projecte d'execució, supervisat i aprovat, parlaríem de plantejar un calendari d'actuacions. S'havia aprovat un pressupost de quasi 4,3 milions d'euros, i es construiria prop d'aquell antic complex cultural que l'Ajuntament plantejava en un principi.

En març de l'any 2010 l'Ajuntament ens avisa que el projecte del nou edifici estava fet i els plànols també. Se'ns va convidar a anar a veure'ls. Efectivament se'ns mostraren els plànols, la ubicació i la memòria de la dotació. Comptava amb tres plantes, ascensor, cabines d'estudi, molta llum, cafeteria, etc. Però en veure'l de seguida observàrem que es quedava xicotet per allotjar-nos a tots. A banda, determinats espais no eren suficientment amplis per donar-los l'ús que es pretenia, com ara Orquestra/Banda o Percussió.

Així i tot, des de fa deu anys, estem ací a Coronació 27, edifici que s'ha convertit ja en tot un símbol de resistència a les males condicions de l'edifici per a servir com a conservatori.

El dia de hui, ja el coneixen. Estem com estàvem. Hem procurat condicionar el millor que hem sabut i pogut les aules i les instal·lacions en general; i continuarem. Pel que fa a la dotació de material didàctic i escolar, és a dir, de reposició d'instruments, ordinadors, pissarres, etc., s'ha de dir que anem endarrerits.

A punt d'iniciar el curs 15/16. No tenim notícies i tampoc ningú ens ha vingut a dir que tinguem pa-

ciència, o ànim, que no se'ls oblida. Sembla que la situació econòmica actual és tan contundent que ha de convèncer per ella mateixa sense que ningú haja d'explicar res.

És cert que no agrada a ningú haver de dir que no a les sol·licituds, però de tant en tant, una crida a l'esperança no costa diners i crea complicitat entre els agents d'una mateixa administració i els seus usuaris.

En definitiva, amics meus, devem mantenir una esperança proactiva perquè açò no pot durar per sempre. Ànim, perquè anirem fent, a poc a poc, tot el que estiga al nostre abast per millorar les condicions en què ens trobem.

PER FI, LA BIBLIOTECA

Pilar Ferrero

Si algú volia una demostració més de que *"las cosas de palacio van despacio"* ací en té una.

Un sol arxiver municipal, però tres alcaldes, amb els respectius regidors d'educació i cultura, uns quants escrits, innumerables converses, telefonades i deu anys, han fet falta per a que l'Ajuntament d'Ontinyent cedira els materials que hi havia en la biblioteca del conservatori municipal, tancat des de 2001, al nostre conservatori, hereu d'aquell, tot s'ha de dir.

Començava el curs 2004/2005, estrenàvem directiva i centre nou. Bé, nou de novetat, no d'acabat de fer, que ningú es confonga.

Ens movia una gran il·lusió de tirar endavant la tasca dels nostres predecessors, i entre tots els projectes i idees que teníem per al nostre centre estava el de demanar a l'ajuntament que ens cedira la biblioteca del conservatori municipal. Portàvem anys parlant d'este tema, havia eixit en molts consells escolars del conservatori, i aleshores pensàvem que ja era el moment. Nosaltres sabíem que una biblioteca era fonamental per a un centre educatiu com el nostre, però també érem conscients que havia d'estar en un lloc que oferira totes les garanties, i aleshores, en el nostre edifici recent heretat dels nostres col·legues de l'FP, teníem espai per a ubicar-la en condicions.

El 3 de març de 2005 presentem en el registre d'entrada de l'ajuntament d'Ontinyent la petició degudament argumentada i formal de la cessió. En l'estiu de 2006 es va fer tota la tasca de catalogació, i en este curs 14/15 ha arribat a les nostres prestatgeries. Açò seria un gran resum, per no avorrir.

I què hi ha en eixa biblioteca?

Fonamentalment llibres, publicacions musicals i partitures que eren del Pare Perez-Jorge, fundador i director del conservatori "Melcior Gomis", qui va deixar allí la seua biblioteca particular per a que els estudiants de música pogueren consultar-la. Hi ha biografies de compositors, llibres d'història musical, diversos llibres de música popular (molts d'ells de folklore basc, on el pare Perez-Jorge va passar una època de la seua joventut), publicacions com les revistes musicals Ritmo o Scherzo. Les seues composicions, treballs d'anàlisi musical o articles escrits per ell no estan en esta biblioteca, sinó en l'Arxiu de l'Ordre Franciscana a València.

També hi ha algunes partitures de piano cedides per altres particulars, mètodes de llenguatge musical i de diversos instruments, discs, revistes musicals, i els materials per a banda de música de compositors valencians que va publicar la Diputació de València.

Així és que, després de tot, només ens queda donar la benvinguda a estos llibres i partitures que han tornat a casa després d'unes llargues vacances guardats en caixes i compartint plantes baixes amb tot tipus de documents; i sobretot, agrair de nou l'Ajuntament que haja considerat que la nostra biblioteca és el lloc adequat per a este material, que consultarem i cuidarem.

PREMIS CIUTAT D'ONTINYENT

El dia 13 de febrer de 2015 es va fer entrega al nostre Conservatori dels ajuts que tots els anys se dona als alumnes amb un millor expedient acadèmic als seus ensenyament, tant als ensenyaments musicals com als ensenyaments obligatoris. Els guardonats d'enguany ens van oferir un recital amb un repertori d'allò més interessant.

Tono Soriano, alumne de clarinet del Conservatori, va interpretar el Duo núm. 1 de Mozart per a dos clarinets acompanyant del seu professor de clarinet, Federico Rocafort. Tot seguit, vam poder gaudir del Preludi i Allegro de Fritz Kreisler per a violí i piano interpretat per Maria Revert acompanyada de la professora Laura Valls. A continuació, Alvaro Santamaria, acompanyant per Pilar Gracia Balarza, va tocar la Morceau de Concert de Saint Saëns, compositor francès de l'impressionisme. Per concloure l'acte, vam poder escoltar una obra per a marimba sola anomenada Ghanaia del compositor alemany Matthias Schmitt.

Tots els intèrprets van defensar el programa interpretat amb un gran nivell musical i tothom va poder gaudir d'un magnífic recital. Enhorabona a tots quatre!

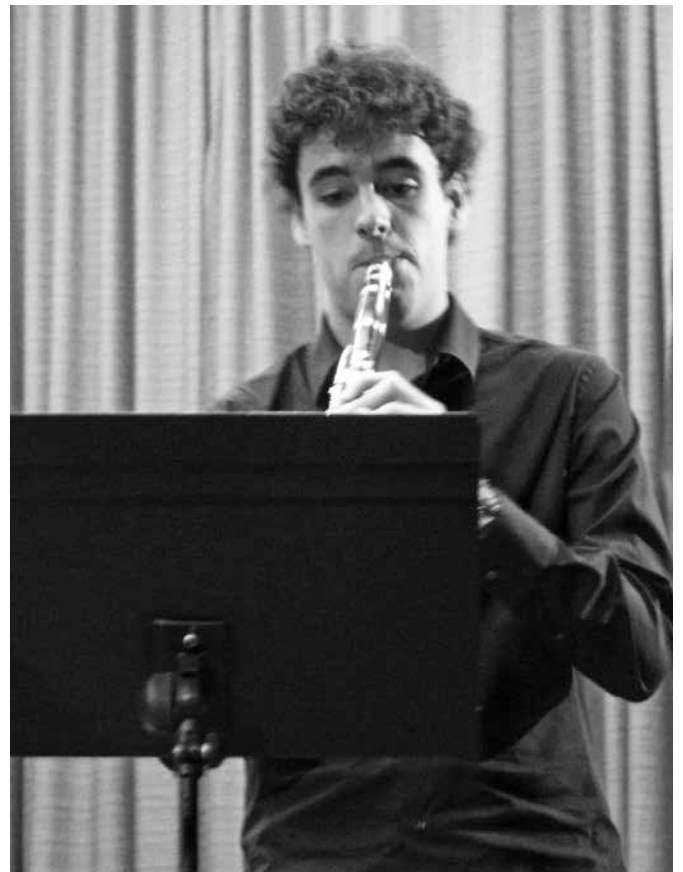
Premis Ciutat d'Ontinyent
13 de febrer de 2015 a les 19.30
Saló d'Actes del CPM d'Ontinyent

Patrocina: Ajuntament d'Ontinyent

Organitza: Conservatori Professional de Música d'Ontinyent

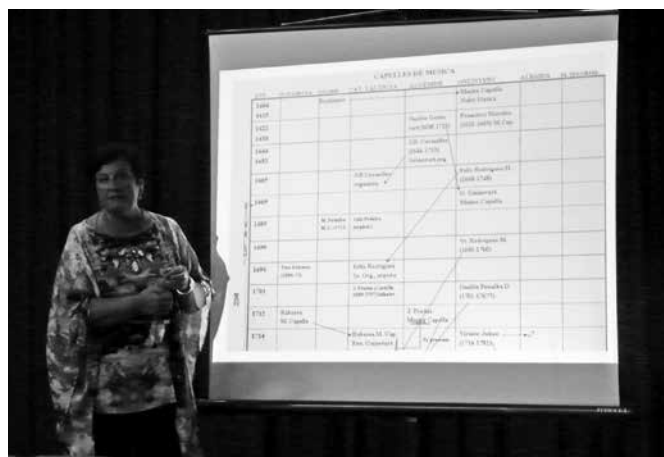
CONFERÈNCIA DE CONSOL RICO AL NOSTRE CENTRE

Onofre Penalba va estar un compositor ontinyentí, que ben bé podria suposar la mostra de com era la música eclesiàstica a la ciutat d'Ontinyent durant les darreres dècades del segle XVII i la primera meitat del XVIII. Així ens ho va fer veure de forma molt entenedora Consol Rico, professora de Cant i estudiosa de la música de Penalba, qui va realitzar una conferència dins del marc d'activitats pre-congressuals del IV Congrés de l'IEVA.

Aquesta interessant conferència, que aporta llum sobre el patrimoni cultural i immaterial de la ciutat d'Ontinyent (assignatura sempre pendent de qual-sevol administració que es precie), tingué lloc al nostre Conservatori el passat divendres dia 17 d'octubre de 2014.

Els assistents pogueren gaudir de la facilitat de paraula de la conferenciant, però sobretot, de la important figura d'aquest mestre de capella de Santa Maria, dins del marc historiogràfic de la música valenciana del Barroc.

L'IEVA, en col·laboració amb el Conservatori d'Ontinyent va considerar que aquesta fita devia formar part de la consciència col·lectiva del poble ontinyentí i així es va manifestar en les presentacions de la conferència.

I DESPRÉS QUE?

ENTREVISTA A HÉCTOR GÓMEZ

Héctor Gómez Vadillo és originari de L'Olleria i va ser estudiant del nostre Conservatori des del 2005 fins l'any 2011. Aquell curs va finalitzar els Ensenyaments professionals de fagot que li van permetre continuar la seua formació per tota Europa. Ara mateix estudia a Karlsruhe i ens explica la seua experiència.

• Quins records guardes del conservatori d'Ontinyent?

El que més trobe a faltar és l'escala que hi ha a la porta principal del conservatori, ja que era on tots els companys ens reuníem mentre feïem temps per anar a classe. També recorde les meues classes de fagot i cambra perquè eren les que més m'agradaven i les classes teòriques perquè no eren el meu fort.

Destacar que hi guarde molts bon records del conservatori d'Ontinyent, ja que va ser una etapa fonamental per a la meua trajectòria musical.

• Tens contacte amb els companys de la teua promoció?

Hui en dia continue en contacte amb la majoria dels meus companys, ja siga a l'estiu, a les festes dels pobles o pel Facebook. M'alegra molt veure l'èxit que estan obtenint alguns d'ells. Però sobretot m'agrada tornar a coincidir amb ells en orquestres de nivell internacional, com va passar aquest estiu amb el meu company (Joan Soler; trompa) a Amsterdam, amb la NJO orquestra.

Els companys son el record més important que tinc del conservatori d'Ontinyent.

• Quan vas decidir que volies ser fagotista?

Vaig decidir ser fagotista quan estava estudiant els Ensenyaments Professionals al Conservatori d'Ontinyent, ja que allí em van obrir les portes per a seguir la meua passió, "el fagot". Ho tenia clar des que el vaig veure per primera vegada a la Banda Santa Cecília de L'Olleria a l'edat dels 7 anys.

• On has estudiat després d'acabar en el nostre conservatori?

Després d'acabar sisé de grau mitjà, vaig accedir al conservatori superior de música de Catalunya (ESMUC). Allí vaig estudiar dos anys fins que l'any passat vaig decidir vindre a Alemanya a acabar els meus estudis.

• Per què vas escollir el conservatori superior on vas estudiar?

Vaig escollir l'ESMUC perquè és un dels millors centres d'ensenyament musical a l'estat espanyol i perquè tenia molt clar que volia estudiar amb el meu professor actual (David Tomas Realp).

• Creus que els nostres ensenyaments professionals preparen bé els alumnes per als estudis superiors i la vida laboral?

Crec que es proporciona una bona educació al conservatori d'Ontinyent, però ajudaria molt tenir unes instal·lacions en condicions i bon equipament. Per la resta molt bé, en tot cas, dedicar més temps a l'instrument i menys a les teòriques.

• Que et va dur a Karlsruhe?

Quan jo estava estudiant a Barcelona vaig decidir fer un ERASMUS. Vaig estar molt de temps coneixent professors i conservatoris de tota Europa, però finalment el meu professor em va comentar que anava a impartir classes a Karlsruhe, Alemanya. Va ser d'aquesta manera com vaig acabar ací.

• Et va costar integrar-te?

El primer semestre a Alemanya va ser una mica complicat, ja que vaig venir sense saber alemany, i l'idioma és una barrera. Vaig assistir a la Sprachschule (escola d'idiomes), on vaig aprendre fins al nivell B2, que tinc actualment.. Ara tot és molt

diferent. Estic ja a Alemanya un any i set mesos i l'idioma ja no és un obstacle. Ara em trobe integrat en aquesta societat i puc comunicar-me i conèixer millor la seua cultura i costums.

• **Quina es la diferència entre el sistema educatiu superior en Espanya i Alemanya?**

La diferència entre el sistema educatiu alemany i espanyol és bastant gran. Per començar dir que a Alemanya és molt barat estudiar, fins i tot gratis. Per posar un exemple: en l'Esmuc costava la matrícula d'un any 2500€, mentre que ací son sols 260€. En segon lloc, ací hi ha bastants ajudes econòmiques, ja siga de part del conservatori o de l'estat alemany.

En tercer lloc, a Alemanya la musica esta molt millor considerada que a Espanya, ja que ací els nostres estudis són considerats un grau universitari i no estudis superiors artístics musicals com a Espanya.

Per concloure, destacar que les instal·lacions i equipaments son bastant millors que a Espanya.

• **Recomanaries als nostres alumnes estudiar a l'estranger l'ensenyament superior?**

Per suposat que recomanaria als joves estudiants que estudien a l'estranger, però des del principi. Es a dir, començar el superior ja en alguna escola europea, si pot ser Alemanya.

• **Musicalment parlant, quins són els avantatges i desavantatges que te per a tu viure en Alemanya?**

Al començar a estudiar en una universitat alemanya, s'obri un gran ventall de possibilitats. Per exemple, ací existeixen les "pràctiques musicals",

que consisteixen en tocar amb una orquestra professional durant un període normalment d'un any durant el qual es guanya un salari i una gran experiència.

També hi ha molt més moviment musical en quant a concerts i projectes de fora de la universitat i moltes orquestres joves en les quals es pot rebre molt bona formació.

Cal destacar que estem al centre d'Europa, i aquí es troben totes les joves orquestres més importants com la "Gustav Mahler Orchestra", el festival "Holstein" i moltes més.

• **T'agradaria quedar-te allí a treballar? Quines opcions tens?**

La veritat es que sí, ja que les condicions de treball són molt millors que en Espanya. La idea en aquest moment és guanyar unes audicions, per a poder accedir a alguna pràctica musical i tocar en un futur a una orquestra professional.

• **Si tens alguna anècdota que ens vulgues contar, ara és el moment.**

Portava una idea equivocada al vindre a Alemanya en el que respecta als espanyols. Em pensava que no hi hauria cap espanyol, per la barrera de l'idioma, però després he trobat a una quantitat de espanyols inusual, però sobretot en el món de la música, ja que els joves músics espanyols estan triomfant en el panorama musical europeu.

A més, remarcar que el tòpics espanyols sobre els alemanys son completament falsos, ja que hi ha tot tipus de gent a tots els llocs i després de tot el temps que porte ací he conegut a persones molt obertes i amables.

Quan vas començar a estudiar música? On?

Mon pare era músic, clarinetista i director de la banda del poble, ell va ser qui em va iniciar sobre els 8 anys més o menys, encara que prompte em va portar a rebre classes del mestre Eduardo Soler Ibarra en Albaida, qui també va ser el seu mestre. Este home és qui em va il·lusionar en la guitarra i en la creació. Guarde molt bons records d'ell i de tota la família Soler-Ibarra. Després ja vaig cursar estudis oficials a Carcaixent i Alacant, i paral·lelament a Alcoi amb el mestre José Luis González.

• **En quin moment vas començar a compondre?**

Sobre els 14 anys vam fer un grupet de rock i això va fer que començara a combinar acords i enllaçar melodies més o menys originals, també el cor parroquial va ser per a mi un estimulants molt gran a l'hora d'experimentar en l'harmonia. Tot açò em va dur a interessar-me per la instrumentació i la polifonia vocal i a poc a poc vaig poder escriure alguna coseta per a cor, cambra o conjunts instrumentals, això ja entre els 17 i els 19 més o menys.

• **Quina formació específica has hagut de fer com a compositor?**

Vaig fer la carrera de guitarra acabant el grau superior amb José Tomás a Alacant. Però al mateix temps vaig cursar estudis de grau professional de composició (Pla 66) i més tard vaig acabar Composició de Grau Superior en les primeres promocions de LOGSE, sota les directrius de Joan E. Canet.

• **Ha estat fàcil la teua formació en esta especialitat?**

L'època d'estudiant no la recorde com a fàcil, més bé dura ja que has de rebre una formació integral: Harmonia, contrapunt, electroacústica, contemporània, cinema, orquestració etc. A més a més en el meu cas jo ja treballava de professor de guitarra i costava bastant compatibilitzar ambdues coses. Però gràcies a la formació rebuda, sempre em queda la sensació de seguretat a l'hora d'afrontar nous reptes al món de la música.

• **Escrius música per a cinema, quin és el treball del qual et sents més satisfet i perquè?**

En el camp de l'audiovisual he escrit diverses bandes sonores per a documentals, sintonies o

curtmetratges, entre els quals destaquen El Abducido o Blondi, el perro de Hitler. En el terreny del cine comercial, de moment he estat fent orquestracions entre les quals destaquen fragments de El Capitán Trueno i la que hem acabat ara per ser estrenada el proper agost, ATRAPA LA BANDERA per a Paramount Pictures, dels creadors de Tadeo Jones, en la qual he estat assistint al compositor Diego Navarro preparant totes les partitures i parts per ser interpretades per l'Orquestra Simfònica de Tenerife en les sessions de gravació.

• **Com comença el procés creatiu d'una obra?**

En cada obra la gènesis es diferent; unes vegades són 4 notes extremes d'un text o per combinatòria numèrica i altres una imatge o un simple gir melòdic que se t'ocorre en qualsevol moment, per això sempre porte una llibreteta darrere. Encara que el vertader procés l'has de fer tranquil al teu estudi amb el cap claret i lliure de molèsties. Jo soc bastant metòdic, procure elaborar un plà

tonal i estructural previament, encara que durant el procés puguen sorgir imprevistos que et facen emprendre altres camins. Sempre en benefici de l'expressió artística i la originalitat.

• Treballes habitualment com a intèrpret, professor, compositor, director, arreglista... eres molt polifacètic. En quin de tots els papers artístics que tens et sents més realitzat?

En el meu cas m'agrada apropar-me a la música des de totes les seues vessants, a més de les que has citat, també com apassionat de la informàtica i del disseny del so amb mitjans electrònics. Pense que hui en dia si vols dedicar-te a la composició professionalment no tens més eixida que ser multidisciplinar. Has de poder crear, interpretar, enregistrar, editar, masteritzar etc. Jo diria que tinc una concepció global de la música, però entenc que cadascú pot aprofundir més en una que en altra. Jo no podria triar en quina activitat em sent més realitzat, per a mi es vital abordar-les totes, cadascuna m'aporta vivències diferents però complementàries amb eixa visió integral que et comentava.

• És molt difícil compaginar la teua tasca docent amb la composició i gravació?

Es tracta d'organitzar-te el temps, la meua tasca docent l'exercisc a temps parcial, per tant puc tenir més temps per a la resta d'activitats. En tot cas

quan venen els encàrrecs u s'ha de posar les piles i llevar hores de son per poder afrontar el treball en temps i forma.

• Completa la frase:

Del sistema educatiu musical actual canviaria...

Uff d'açò estariem parlant hores i hores, quasi millor et diré un verb en infinitiu que ens pot fer reflexionar: GAUDIR. Per sintetitzar-ho: ningú pot aprendre bé música si no li apassiona de veritat, i en això estem implicats tota la comunitat educativa, però especialment els professors i els alumnes. M'agradaria que als conservatoris s'ensenyara més... R: En definitiva hem d'encarar l'alumnat a l'autosuficiència com a músic, cal buscar que l'educació musical siga integral: no sols interpretar ha de ser l'objectiu, sinó també fomentar la creativitat, i per això és necessària una formació sòlida i exigent, però atractiva al mateix temps. Si l'alumnat no sent atracció per fer música difícilment la balança esforç-gaudi estarà equilibrada. És molt important l'actitud del professor a l'hora de transmetre esta idea, però també la dels pares i alumnes. Cal entendre que a un conservatori s'estudia música de manera reglada, i això exigeix una serietat o responsabilitat a l'hora d'afrontar els ensenyaments, que a més a més són finançats amb diners públics. Cal que l'estudiant es prepare bé les classes i que li done certa prioritat als estudis musicals, si no la balança tampoc s'equilibra com

cal. Hem de fomentar activitats per interactuar professors i alumnes, i perquè no, pares i mares també, tot amb l'objectiu de sociabilitzar-se. La música és una eina molt potent per fer que les persones es relacionen entre elles i puguin afrontar nous reptes per superar-se, tant a nivell col·lectiu com individual. En definitiva formem persones, si no ho aconseguim, difícilment formarem bons músics. Jo sempre he pensat que es pot ser bona persona sense ser músic però mai es pot ser bon músic sense ser bona persona. És una cosa que ve lligada, ja que fer música és un acte de sinceritat, cadascú expressa els seus sentiments de veritat... sense falsedats, amb totes les conseqüències.

El meu projecte de futur més ambiciós ara mateix és...

Ambiciós?, no..., una cosa més. Sempre intente que el projecte que vaig a afrontar siga el més important de la meua vida, intente donar el 100%, després igual no arribe, però ho intente. Estic immers en la composició d'una nova obra simfònica per a banda, ORYZA: és un encàrrec de la Filarmonica Alteanense per ser obra obligada a la 42a edició del Certamen Internacional d'Altea previst per a desembre d'enguany.

• Acabes de ser premiat amb un important guardó al món de la composició. Amb quina obra l'has obtingut? Parla'ns un poc de l'obra en qüestió i del guardó.

El desembre passat em van comunicar que m'havien concedit una de les 9 medalles d'or als GLOBAL MUSIC AWARDS a San Diego, California (EU) per la meua obra MARIMBA CONCERTO, per

a marimba i orquestra. Es tracta d'una obra concertant en tres moviments, a l'estil dels concerts clàssics, escrita en 2006. Vaig presentar la candidatura després de remasteritzar la gravació de l'estrena este any passat. En estos premis es valoren les noves iniciatives en tots els estils musicals (Pop, jazz, clàssic etc.) i concorren músics de tot el món.

• Tens fills, continuaran pels passos del seu pare? Com porta la teua família la teua activitat artística?

Tinc dues filles, de moment una estudia violoncel i sembla que té ganes de seguir amb la música. Ho ha de decidir ella... a mi m'encantaria clar està. A voltes és difícil compaginar tanta activitat amb la família

però pense que ja ho tenen assumit i que ho valoren positivament, és part d'ells també. Si la família no em donés suport seria impossible poder-ho dur tot a terme, ells són els qui conviuen amb mi i em suporten dia a dia, de la qual cosa estic molt agraït.

• Potser algun dels nostres lectors vol seguir els teus passos. Quin consell els donaries? Per on haurien de començar? Trobes que ara mateix és més fàcil accedir als coneixements que es requereixen que quan ho vas fer tu? Cap on s'han d'adreçar els seus esforços?

Com ja he dit abans, per dedicar-se a la música o a qualsevol activitat ha d'agradar-te molt, perquè l'esforç que requereix és molt gran. Ha de saber si realment li agrada la composició o la interpretació. Tot a l'hora és difícil, pot ser primer una cosa i després l'altra. Jo recomane estudiar el grau professional i després el superior. Però si té inquietuds creatives que vaja fent camí mentre tant. No es pot esperar acabar la carrera per crear, és una cosa que va poc a poc. Jo sempre dic que cadascú tenim una "caixa de ferramentes" pot ser, de primera hora només tingues una ferramenta o dues, doncs en eixes dues has de poder crear. Conforme cadascú vaja progressant i formant-se la caixa anirà omplint-se de ferramentes per poder tindre més tècnica i més recursos, però la creativitat ha d'estar present. Això farà que es tinga curiositat per escoltar noves obres i vore moltes partitures, sobretot intentar entendre com ho han fet els grans. Tenim a l'abast tota la història de la música per agafar referents, no trobareu res millor.

GUILLERMO GONZÁLEZ AL CONSERVATORI D'ONTINYENT

Maria Rosell Olmos

Els dies 15 i 16 d'abril, vam acollir al nostre conservatori el pianista Guillermo González per a que impartís una classe als nostres alumnes de Grau Professional. Aquest any ha sigut el segon curs que ens visita, i per tal motiu els alumnes l'esperaven amb il·lusió i expectació. La majoria d'aquests, ja van participar el curs anterior i la seua satisfacció va ser tan gran que cap d'ells dubtava que enguany seria tan profitos o més que el passat.

Enguany obrírem més el ventall de repertori, i a més a més d'escoltar-se música espanyola de Granados i Albéniz, tinguérem l'oportunitat de que Guillermo González escoltara als nostres alumnes interpretar obres de Chopin, Mendelshon, Schubert, Brahms... La reacció dels alumnes va ser molt positiva. Ningú volia quedar-se sense tocar davant el mestre.

Una vegada pasada l'activitat i preguntats per les seues mestres, la resposta ha sigut unànime. Tots han estat d'acord que es tracta d'una activitat altament motivadora i molt profitosa per a ells. Tots destaquen al mestre pel seu sentit del humor, la seua rigorositat al enfrontar-se a la lectura de les obres musicals, i els seus consells utilíssims a l'hora de resoldre problemes mitjançant un correcte estudi.

Sense cap dubte, ha sigut un plaer i un luxe comptar amb tan gran pianista aquestos dos dies. Recordar que la seua trajectoria pianística arreu del món ha sigut compaginada amb una llarga carrera docent com a catedràtic al Reial Conservatori de Madrid.

Una saga familiar a l'Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats

Salva té quinze anys, és d'Alfafara i estudia al nostre conservatori segon curs de trompa d'ensenyament professional. Ara viu al seu poble i estudia a l'institut de Bocairent, però fins fa dos anys era un dels membres de l'Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats a València, seguint la tradició dels seus dos germans majors, dels quals el segon, Jordi, també és alumne d'este conservatori. Salva va arribar a ser solista, no sols en les celebracions religioses, sinó en les col·laboracions d'este cor de veus blanques amb el Palau de les Arts, on va representar entre altres els papers de Ping en *The Empty Pot* de Lorin Maazel, o el pastoret de *Tosca* de Puccini.

Salva, hi ha tradició musical en la teua família?
Sí, el meu iaio va ser músic (trompetista) des de ben jove i quan vam tenir l'oportunitat, ens vam fer músics tots els germans.

Com va sorgir la idea de fer les proves per a entrar en l'Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats?

El meu germà major donava classes a l'escola de música d'Alfafara, i el mestre li va dir que tenia molt bona veu per a cantar. Aleshores ma tia que viu a València es va assabentar i va informar als meus pares sobre l'Escolania i van decidir provar, i més endavant provaríem els altres dos germans.

A quina edat? Jo vaig entrar a formar part de l'Escolania als huit anys.

Com és el dia a dia en l'Escolania? Primer de tot t'he de dir que en l'Escolania els alumnes que no són de València, com era el nostre cas, tenen un internat en el que poden quedar-se. Ens despertàvem a les huit del matí per a esmorzar i anar directes a classe. Fèiem quatre hores de classe de matí i després assaig de cant, en què normalment preparàvem alguna partitura nova per a missa d'una. Quan acabàvem la missa anàvem a l'Escolania per a dinar i després de dinar fèiem dues hores de classe. Després de fer aquestes hores passàvem a fer assaig altra vegada de cant i quan acabàvem aquest tocaven dues hores

d'instrument, en el meu cas feia una hora de piano i altra de trompa. Quan acabava de tocar, els interns teníem una hora d'estudi en la qual fas deure i estudies. Ja apunt de finalitzar el dia sopàvem i teníem una hora per a parlar amb els pares per telèfon, i després d'aquesta hora ens dutxàvem i a dormir. I així són tots els dies a l'Escolania, i una de les coses més dures és que el dia a dia se't fa una rutina i has de suportar-ho durant els anys que estigues en el centre.

Allí es pot estudiar qualsevol instrument? El primer any es comença amb el piano i a partir del segon ja pots agafar-te violí, violoncel, trompa o flauta.

Quin tipus de música coral es treballa? Principalment tot tipus de música religiosa, una mica de cant gregorià i en un poc més de quantitat l'òpera.

Quan vas començar a cantar de solista, i durant quant de temps? El meu primer solo el vaig fer

als deu anys a la Basílica de la Mare de Deu dels Desemparats, i quan vam acabar el director, Don Luís Garrido, va entrar al vestuari enfurit i va dir: On està Salva? On està? Jo em vaig acovardir, i quan em vaig arrimar a ell em va donar l'enhorabona pel solo que havia fet.

Vaig fer com a solista durant tres anys seguits.

Com és la col·laboració amb el Palau de les Arts? És una experiència fantàstica.

En quines òperes has cantat? He cantat nombroses òperes, però de les que millor record m'he endut és de Tosca, Parsifal, Turandot, Boris Godunof, Mefistofele, i The Empty Pot.

En quantes has coincidit amb algun dels teus germans? Sols he coincidit amb el meu germà Jordi, en Turandot, Parsifal i Mefistofele.

I com a solista en quines òperes i en quines ce-

lebracions de la Basílica? Com a solista he cantat Tosca i The Empty Pot, i en la Basílica he cantat nombrosos salms i moltes sabatines.

Algun director t'ha cridat l'atenció per alguna cosa en especial? Sí, Zubin Mehta. Quan vam representar Tosca, en el solo del "pastoret" jo intentava mirar-lo però ell no em deixava, no volia que el mirara, i com a remei el que feia era que quan em tocava cantar, ell deixava de dirigir. Dels directors amb els qui he cantat, ell és del qui guardo millor record. Lorin Maazel s'enfadava més.

Era molt complicat la preparació del text de les òperes? Quan no era anglès, que en eixe cas ens ho repassava el professor de l'escola, venia un professor per a treballar la pronunciació. Quan vam representar Boris Godunov, el xiquet solista va vindre a posta de Rússia, ja que el nostre mestre va dir que ningú de nosaltres estava capacitat per a cantar-ho, era massa difícil.

A quina edat vas deixar l'Escolania? Vaig eixir als catorze anys.

T'has plantejat estudiar cant? Sí més d'una vegada m'ho he plantejat, però tinc falta de temps, encara que supose que en algun moment si que ho faré.

En general, guardes bon record? Passes moments molt divertits, com en la prova dels vestuaris, on ens ríem molt. I també algun moment no tan bo. Quan vam fer Carmen, vam cantar tan mal en l'assaig general que el mestre de l'Escolania ens va tirar una bronca monumental. Fins i tot es va posar a plorar del disgust, però això ens va fer entendre que ens havíem d'esforçar i el concert va estar bé. Jo guardo molt bon record d'eixos anys, bons amics i bons mestres.

Recomanes l'experiència? Per a l'amant de la música recomane que duga al seu fill a l'Escolania i amb esforç i sacrifici podrà arribar molt lluny, i com em diu el meu mestre de Trompa, Rosell, tot això és currículum per a un futur.

CONCERT CARLOS ÁLVAREZ

Inés Talón Bañón, alumna de 5é EP Cant

El passat 26 de març els alumnes de cant, junt amb professors del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, vam anar al "Palau de les Arts Reina Sofia" de València per tal d'escoltar el concert que va oferir el baríton Carlos Álvarez, junt a l'Orquestra de la Comunitat Valenciana, amb la direcció de Jordi Bernàcer. A més a més, també gaudírem amb la participació del Cor de la Generalitat Valenciana (dirigit per Francesc Perales) i de la soprano Federica Alfano (Centre de Perfeccionament Plácido Domingo). La duració total d'aquest esdeveniment fou d'1 hora i 40 minuts.

La primera part del concert es va caracteritzar per la interpretació d'obres compostes per Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791): *Le Nozze di Figaro*, *Don Giovanni* i també *Die Entführung aus dem Serail*, on el cor va tindre un paper principal. La segona part del concert va estar integrada per obres de Bellini (1801-1835), Rossini (1792-1868) i Bizet (1838-1875), amb una instrumentació molt més densa en la secció de la corda.

Les dues parts del concert foren molt atractives, encara que la majoria del grup que varem assistir va mostrar preferència pel repertori i sonoritat que ens va oferir el programa de la segona.

Després del concert comentarem les diferents sensacions que cadascun havia tingut durant el mateix, destacant l'opinió generalitzada respecte a la deficient sonoritat de la sala, tal vegada com

a conseqüència de la nostra llunyana ubicació de l'escenari. No obstant això, cal destacar que tant els solistes, com l'orquestra van brillar a gran altura i que la intervenció del cor va ser espectacular. Ho vam passar molt bé i repetirem sense cap dubte.

CONCERT D'OBERTURA: DE LA SARSUELA AL CINEMA

Ramon Canet

El dia 8 d'octubre de 2014 es va celebrar el concert d'obertura del curs escolar. En un primer moment vam poder rebre la benvinguda per part del director del centre, Manel Garcia, i de les autoritats locals. Tot seguit vam poder gaudir de l'actuació del quartet de metall Quartega's que ens va oferir el programa "De la sarsuela al cinema".

Quartega's Brass, Quartet de Metall és una agrupació de música de cambra doblement formada per membres d'una família. D'una banda es tracta d'un quartet d'instruments de la família del vent metall, i, d'altra, formada per pare, Ricardo Ortega, professor del Conservatori Professional de Música d'Oliva, i els seus tres fills: Jordi, Ricard i Adrià.

A la primera part es van interpretar obres i fragments adaptats pertanyents al gènere de la Sarsuela i música costumista, amb selecció de temes i romances populars del gènere i d'altres que no ho són tant, però no per allò menys interessants. Totes compostes pels grans mestres del gènere, com Giménez, Barbieri o el Mestre Serrano.

La segona part va estar dedicada a la música al Cinema. En aquesta es va fer un recorregut als diferents temes i BSOs de pel·lícules, que formen part de l'essència del 7é art, i acreditades amb guardons i premis cinematogràfics. Amb autors com Williams, Horner o Ennio Morricone entre d'altres.

CONCERT DE NADAL

El dia 18 de desembre vam realitzar al Saló d'actes del Conservatori un concert nadalenc que anunciava les festes que començaven poc més tard. El Saló d'actes estava ple a vessar i ja es podia respirar l'ambient nadalenc. Tots els acompanyants dels participants al concert van omplir les seues localitats i a les 19.30 vam iniciar el Concert.

A dit concert van participar els alumnes de Cor dirigits per Ruth Revert i que ens oferiren des de repertori africà fins a nades. Els alumnes del conjunt de guitarra amb la col·laboració de José Luís Silvage van tocar un repertori que anava des de Mozart fins Anna Kendrick, passant per bandes sonores com el Tema de Harry Potter. Després d'escoltar els guitarristes vam passar a escoltar els membres de l'assignatura de Conjunt de Corda que van interpretar el tema de la banda sonora de la pel·lícula *Titànic* dirigits per Rafael Terol. Per concloure vam poder disfrutar de les nades que ens van oferir els alumnes del Conjunt de Vent Fusta i Vent Metall.

Tot va quedar realment bé i el treball realitzat tant per l'alumnat com pel grup de professors va donar els seus fruits. Tot un èxit que esperem repetir a properes ocasions.

FESTIVAL DE PERCUSSIÓ

Carlos Aracil

Un any més, tots hem pogut gaudir del ja famós "Festival de Percussió del Conservatori d'Ontinyent", sí, tots ho hem gaudit: pares, mares, iaïos, professors, alumnes d'ací, alumnes d'allà; i sí, famós, perquè any rere any, assaig rere assaig, i concert rere concert, hem arribat amb orgull, fins al setè festival i, després d'haver rebut aquests últims anys a companys de percussió de conservatoris com Elda, Elx, València, Dénia, Cullera... hem aconseguit que la resta de conservatoris vulguen i desitgen ser els elegits i convidats dels pròxims festivals de percussió, perquè segur que hi hauran molts, molts festivals més.

Jo he arribat al meu sisé curs, i puc dir convençut que, malgrat els moments durs, dels malabars que he hagut de fer per dur endavant l'institut i la música, de la distància i les hores invertides en anar i tornar des de la meua ciutat fins a Ontinyent, realment ara sé que ha valgut la pena, perquè he après, he gaudit, i perquè he tingut la gran sort de comptar amb Sonia, Pep i Romuald com a professors, grans percussionistes i sobretot grans professionals que sempre han donat de si molt més del que cal esperar d'un professor, ja que, encara que ells no ho han tingut fàcil amb tanta retallada en educació, sempre han fet tot el que han pogut i, entre reivindicació i reivindicació, mai els han faltat les ganes, la il·lusió i la dedicació, i per aquesta gran vocació han aconseguit, una vegada més, que el "VII Festival de Percussió" celebrat el gener passat, haja sigut tot un èxit.

Recorde el meu primer festival amb sols 12 anys, amb aquella sensació d'inseguretat i por davant

d'una actuació, i ara, després de sis anys, em mire en aquest últim festival, en què compartim escenari no només amb la resta d'alumnes de percussió del conservatori, des dels que acaben de començar elemental fins als que enguany, com jo, direm adéu, sinó també amb els convidats del conservatori professional de música d'Elx, que per cert, van fer una excel·lent actuació, i per un moment observe com tot va prenent forma: la sala del Teatre Echegaray que en pocs minuts s'ompli de pares, mares, iaïos, ... tots orgullosos de veure als seus "grans artistes"; observe com Sonia i Pep ho van coordinant tot perquè siga, una altra vegada més, un gran festival i per aconseguir que disfruten no només els espectadors, sinó també tots nosaltres, els protagonistes del festival; pense quant de treball comporta muntar tot este concert i l'important que és poder formar part en un dia com aquest; i, de sobte veig que el festival està acabant i ja ens toca eixir, i m'adone que, tot i que ja tinc quasi 18 anys i uns quants festivals, continue sentint eixes formigues a l'estómac abans d'actuar, però això sí, reconec que m'agrada i que cada vegada ho gaudisc més, molt més.

I sí, després d'un parell d'hores més o menys, el VII Festival de Percussió s'acomiada amb aplaudiments, agraïments i fotos, i per si això no fóra prou, després del concert, Pep va organitzar al Teixo una Jam Session per a tots els que volgueren continuar disfrutant una mica.

El que he dit, per setè any (i segur que per molts anys més), hem sigut i serem l'enveja de la resta de conservatoris. Sònia, Pep, gràcies per la vostra vocació. Que mai us falte.

RECITAL DE PIANO: JUAN RAMÓN COMPANYY

Rosa Campos

El darrer divendres 14 de Novembre de 2014, el nostre estimat amic, company i alumne Juan Ramón Company, ens va oferir un gran recital de piano amb la interpretació dels dos Grans Tríptics de César Frank precedits de dos preludis d'Oliver Messien.

Les dues obres del compositor belga que ens va interpretar Juanra, són obres de gran maduresa, compostes entre 1884 i 1887, i ens va fer entendre amb moltíssima claredat el material temàtic mitjançant una harmonia de caràcter cromàtic al preludi, el delicat lament al coral, així com la lluminositat a la fuga. El mateix nivell d'interpretació va tindre la considerada sonata de César Frank.

Així com César Frank va ser un home de caràcter humil i reservat, sense afany de notorietat, i la seua obra va esdevenir una obra d'una Grandesa difícil de mesurar, així és la grandesa del nostre benvolgut Juanra, amb la humilitat que el caracteritza, amb la seua manera de fer silenciosa i discreta, transcorre la seua carrera pianística, basada tant en la docència com en la labor concertística. Des d'ací volem agrair-li la seua labor divulgativa de la música, tant en la nostra comunitat educativa, d'on ell va néixer, com envers el món sencer, i a més a més deixant-li la porta del Conservatori oberta per a qualsevol activitat musical.

FRANCK_ ELS DOS GRANS TRÍPTICS

Joan Ramon Company_ piano

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE MÚSICA D'ONTINYENT
divendres 14 de novembre de 2014_ sala d'actes_ 19'30h

Moltes gràcies Juanra.

MASTER CLASS D'OBOÉ AMB ERIC GONZÁLEZ

Vicent Gómez

Per segon any consecutiu, i amb la intenció de mantenir la motivació dels alumnes d'oboé i d'enriquir la seua experiència musical, l'aula d'oboé va organitzar una Màster Class.

Els dies 30 i 31 de març els alumnes d'oboé del nostre Conservatori varen tindre l'oportunitat de conèixer i de treballar amb l'oboïsta Éric González. Encara que és molt jove, Éric González ha consolidat una carrera artística a nivell internacional. Actualment és solista de l'orquestra clàssica de Madeira (Portugal) i és artista Yamaha per a oboès i artista Lorée per a corns anglesos.

Durant aquestes dues intenses jornades es varen realitzar diferents activitats: tallers de canyes, classes col·lectives d'interpretació en grup, classes individuals per als alumnes d'ensenyaments professionals, etc. L'activitat ha tingut una molt bona acollida ja que ha comptat amb la participació de la pràctica totalitat de l'alumnat.

La màster Class va concloure amb una audició de conjunt d'oboès a la que es varen interpretar les següents peces: Beret Boggie de D. Stratford i Les dragons d'Alcalá, Aragonesa i Habanera de l'òpera Carmen de G. Bizet.

CONCERT JUROWSKI

R. Garcia i Soler

Obres de Músorgski, Prokófiev, Shostakóvich
21 febrer 2015 - 20.00 h

Auditori del PALAU DE LES ARTS Reina Sofía

Programa:

I Modest Músorgski *Jovánschina (Preludi)*

Dmitri Shostakóvich *Concierto per a violí núm. 2, en do sostingut menor, opus 129 **

II Serguéi Prokófiev *Cenicienta (selección)*

Kolja Blacher, *violín **

Orquestra de la Comunitat Valenciana

Vladímir Jurowski, *director*

Un nodrit grup professors, pares i alumnes del Conservatori Professional de Música vam poder delegtar-nos d'un concert, que no va deixar ningú indiferent. La qualitat interpretativa de músics i director van estar sobradament a l'altura del gran repertori que hi vam escoltar, format íntegrament per obres de compositors russos.

Els calorosos aplaudiments al final del concert, van arrodonir l'actuació, fins i tot els músics van

estar aplaudint al director invitat, el també rus, Vladímir Jurowski. La premsa es va fer reso d'este esdeveniment, inclús donant a entendre que possiblement el director rus siga el futur titular de l'orquestra.

L'article següent és una molt bona crítica del concert on podem assabentar-se'n de molts detalls sobre l'actuació i el futur d'esta formació valenciana.

EN BUSCA DE UN DIRECTOR

- Crítica del concert -

23/2/2015 | El País - Rosa Solà

El concierto de Vladímir Jurowski en el Palau de les Arts transcendía el mero acontecimiento musical debido a la situación que atraviesa la ópera valenciana. Está vacante el puesto de titular de la orquesta desde finales de 2013. Se ha marchado. Ha desaparecido el Festival del Mediterrani, ha habido un ere que no afectó a la orquesta pero sí al resto del personal, y ha sido por todo ello. El reciente nombramiento de como director artístico no ha bastado para despejar la sensación de inestabilidad que se ciernen sobre la institución. La orquesta, fruto de una exigente selección por parte del que fue su primer director, Lorin Maazel, ha visto reducida su plantilla inicial en unos 30 músicos, desalentados ante el incierto proyecto del recinto y la desaparición de las batutas de altísimo nivel que habían acompañado toda su trayectoria (Lorin Maazel y Zubin Mehta). Este mes se han convocado 14 plazas, cuya adjudicación hace todavía más perentoria la necesidad de contar con un director titular que participe en la selección. Hay una queja extendida entre los músicos respecto al secretismo con que se barajan las diferentes alternativas al podio, secretismo que se hizo ya presente con Helga Smith y que, al parecer, continúa con Livermore. Todo son rumores: los valencianos Gimeno y Bernácer, el coreano Myung-Wung Chung, el ruso Jurowski, etc, rumores muchas veces seguidos de inmediatos desmentidos.

En este contexto la visita de Vladímir Jurowski, que fue mencionado en algún medio como el candidato más probable para dirigir la orquesta, cobró gran interés a pesar del desmentido que hubo al respecto. Desmentido o no, los aplausos del público y, más significativos y calurosos aún, los de los miembros de la formación valenciana, no se referían sólo a lo escuchado el sábado, sino que parecían expresar un placet indudable respecto a la conversión de Jurowski en su director titular.

No es de extrañar. El ruso tiene 42 años, pero cuenta con un brillante currículum y una amplia experiencia en el foso. Pero, además, su forma de dirigir cautiva no sólo por el resultado artístico

-que es alto- sino por toda una serie de habilidades que facilitan sobremanera el trabajo de los músicos: marca con claridad meridiana, indica a todo el mundo las entradas, ajusta perfectamente las secciones, equilibra las sonoridades, controla la dinámica, tiene un sentido innato del ritmo y sabe utilizar el colorido orquestal. Todo esto, que debería ser condición sine qua non para cualquier batuta que se precie, escasea, sin embargo, demasiadas veces. En el caso de Jurowski, quizás el ser hijo y hermano de directores de orquesta le ha ayudado a practicar de oficio esas tareas básicas sin las cuales las llamadas "grandes versiones" son altamente improbables. El programa interpretado, por otra parte, permitió calibrar también su talento en aspectos de mayor hondura. La claridad conceptual y la capacidad para transmitirla se hizo patente tanto en el preludio de *Jovánschina* como en el tremendo *Concierto para violín núm. 2* de Shostakóvich, donde la parte solista, difícilísima, corrió a cargo de Kolja Blacher, quien la sirvió con tanta profundidad como escasos aspavientos. Jurowski le dio el acompañamiento que corresponde, tenso sin alborotos, un punto áspero, contenido, sincero. El programa, ruso en su totalidad, se completó con una selección de *Cenicienta* de Prokófiev. Parece ocioso decir, pero es preciso decirlo, que ni la batuta ni los instrumentistas olvidaron que estaban ante una música concebida para el ballet, y como tal la tocaron, con la gracia y el impulso que permitirían danzarla en plenitud. No se obviaron tampoco los detalles más descriptivos de la historia, desgranando brillantes solos instrumentales que se alternaban con momentos de intensa delicadeza. Un músico explicaba que, desde los ensayos, se había establecido con el director moscovita una perfecta conexión.

La orquesta, pues, pareció disfrutar con todo el programa, y tocó como en sus mejores tiempos. El público también aplaudió a rabiar. Lástima que lo de Jurowski haya sido sólo una ilusión. Aunque, en este país de secretos y conspiraciones sin fin ¿quién sabe?

VISITA AL PALAU DE LA MÚSICA

El dia 24 d'octubre de 2014 un grup d'alumnes del Conservatori d'Ontinyent assistiren a l'assaig general del concert que eixe mateix dia ofería l'Orquestra de València al Palau de la Musica

El passat dia 24 d'octubre un nodrit número d'alumnes de les especialitats de violí i viola van poder gaudir de l'assaig general de l'orquestra de València en el qual van escoltar la Simfonia Fantàstica de Berlioz i el Concert per a Violí i Orquestra de Sibelius.

L'activitat va ser proposada pels professors de violí i viola. Aconseguiren escoltar l'Orquestra de València en un interessant repertori simfònic.

Tenia 27 anys quan el gran músic francès donà per acabada aquesta simfonia, que per si sola l'hagués fet famós. Les amargors i fracassos l'havien portat als límits de la bogeria. Hom el rebutjava repetidament als concursos per al Premi de Roma; incomprès pel públic, arrossegant una trista vida,

turmentat per una sensibilitat extrema que el portà a desvariar quan sentia un drama shakespearà o una poesia de lord Byron, aquells anys foren per a Berlioz de gran turment.

La passió violenta que acompanyà el seu amor envers l'actriu irlandesa

Harriet Smithson, els dubtes la gelosia, serveixen de motiu per la Simfonia fantàstica que ve a ser com una pàgina autobiogràfica que reflectia aquell moment. Pren com a base una melodia composta per ell deu anys abans, per a l'ària de Florian en la cantata Estelle et Némorin, composta en honor d'Estelle Dubouf. Ambiciosament, Berlioz es proposà crear una immensa composició instrumental,

subjecta a programa, amb la qual aspirava a enlluernar les audiències.

Per la primavera de 1830 va concloure la simfonia, i s'estrenà el 5 de desembre. Berlioz és considerat, des de llavors, com el "pare de la música programàtica", gènere que desenvolupà Franz Liszt, el seu decidit defensor i company. Com moltes altres obres, el mateix Berlioz creà també la part literària que serveix de fons.

Van escoltar també el Concert per a violí i Orquestra de Sibelius interpretat per Zimmermann, un dels solistes més reconeguts del moment. La interpretació de una obra cabdal al repertori violinístic com és aquest Concert no va decebre a cap dels assistents de l'activitat.

Sibelius va nèixer al si d'un família de parla sueca a Hämeenlinna, al Gran Ducat de Finlàndia, llavors part de l'Imperi Rus. Va ser batejat com Johan Julius Christian Sibelius, i va ser conegut com a Janne per la seua família, però durant els seus anys d'estudiant va començar a utilitzar Jean, forma francesa del seu nom. Significativament, en el context del renaixement nacional finès, cristal·litzat en el moviment Fennoman, la seua família va decidir enviar el jove Sibelius a una important escola de llengua finesa, la Hämeenlinna Normal-lycée, a la qual va assistir entre 1876 i 1885. El nacionalisme d'inspiració romàntica va esdevenir una part crucial de la producció artística i del compromís polític de Sibelius.

El nucli de la producció musical de Sibelius el constitueix la col·lecció de les seues set simfonies.

Com en el cas de Beethoven, Sibelius va servir-se de cadascuna d'elles per a treballar una idea musical o per fer evolucionar el seu estil personal. Les simfonies continuen sent populars i es programen i enregistren sovint.

Entre les obres més difoses de Sibelius cal esmentar Finlàndia, Vals Trist, el Concert per a violí, la Suite Karelia i la Suite Lemminkäinen (i més específicament, d'aquesta darrera El Cigne de Tuonela, un dels seus quatre moviments).

FIRA DE L'ESTUDIANT

Charo Guerola Soler, l'assessora d'estudis del Consell de la Joventut d'Ontinyent

El dilluns 30 i dimarts 31 de març a la placeta Latonda d'Ontinyent es va organitzar una Fira de l'Estudiant en la qual van participar centres educatius i de formació locals presentant la seua oferta formativa. La fira va incloure a més una sèrie d'activitats paral·leles com el taller sobre emprenedoria "generant idees",

exhibicions per part de les entitats, Exposicions i la xerrada "estudis superiors de dansa".

Aquesta va ser organitzada per l'Ajuntament d'Ontinyent, La Fundació Campus d'Ontinyent, els Instituts Jaume I, Pou Clar i de l'estació, i l'associació de Psicopedagogs d'Ontinyent.

La programació prevista, es va obrir el dilluns 30 de març a les 17:00 hores amb un acte inaugural i l'actuació del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent. A continuació es van obrir els estands dels centres participants: els tres instituts locals, la Universitat de València, la UNED, el CFPA Sant Carles, el Conservatori Professional de Música, Ad Libitum, L'Escola de Música José Mª Ferrero, els ballets Ópera i Masters, el Consell Local de la Joventut.

I en la segona jornada, pel matí van haver visites concertades per els alumns dels centres d'Ontinyent.

L'objectiu d'aquesta fira era que els estudiants del poble tant com els de la comarca coneixen les ofertes formatives reglades i no reglades d'Ontinyent. A banda, vam gaudir tots d'aquesta i dels talents dels alumnes que es van exhibir durant les dues jornades. Creiem que va ser una bona i nova experiència amb possibilitat de repetir-la.

MASTERCLASS DE CLAVECÍ

Laura Valls

El passat 21 de març es celebrà el dia europeu de la Música Antiga, coincidint amb el 330 aniversari del naixement del mestre de mestres: Johann Sebastian Bach.

Els alumnes de piano dels Ensenyaments Professionals tingueren una bellíssima oportunitat de tocar els Preludis i Fugues del "Clavecí ben temperat", una de les obres mestres d'aquest gran compositor, en un instrument semblant als que Bach acostumava a tocar: el Clavecí, o clavicembal.

El Clavecí és un instrument que tot i tenir tecles com un piano, divergeix en la manera de produir el so: al piano, un martellet és l'encarregat de percutir la corda mitjançant l'acció de la tecla; al clavecí, un plectre (espècie de púa menudeta) és qui polsa la corda. Per tant, ens trobem amb dos instruments amb una sonoritat molt distant. Al clave no tenim la possibilitat de modular la quantitat de so, únicament la superposició de diferents registres i jocs de cordes ens ho permet. Al piano, tal com l'orige del seu nom ens mostra (-fortepiano), podem obtenir una gran quantitat de dinàmiques i una potent sonoritat.

Per tant es fa realment necessari experimentar amb els instruments antics per poder entendre mínimament quina sonoritat es creava a èpoques anteriors. Tal com hem apuntat abans, el clave i el piano estan lluny un de l'altre, motiu pel qual es necessita un breu període d'adaptació per treure'n resultats satisfactoris en un teclat barroc.

Els nostres alumnes van poder gaudir d'aquesta meravellosa oportunitat el passat 15 i 16 de desembre. L'oportunitat ens la va donar el clavecinista Ignasi Jordà amb el seu propi instrument. Ignasi Jordà, alcohà de naixement, és clavecinista i organista, i està a càrrec de la Càtedra de Clavecí al Conservatori Superior de Castelló de la Plana. A més de col·laborar amb els grups espanyols més prestigiosos, és convidat als festivals de música antiga europeus i als cursos d'estiu més importants. Mostra del seu art són els més de 40 cedés

que ha enregistrat per a importants segells discogràfics.

Ignasi va mostrar els nostres alumnes el funcionament del clavecí, els donà consells d'interpretació amb solidesa historicista, els inicià en el camí dels diferents tipus de temperament i els animà a experimentar tots aquests consells, provinents d'altres èpoques, en el piano. Açò ens hi dóna més ferramentes per poder reflexionar sobre els diferents estils i l'adequació d'altres èpoques al nostre instrument.

I per donar una continuïtat natural a aquesta activitat, els alumnes ens van mostrar el que havien après interpretant les obres treballades en una audició monogràfica que tingué lloc el 29 de gener dintre els actes de la Setmana Inusual.

ACOMPANYAREM ALS NOSTRES FILLS I FILLES EN ELS SEUS ESTUDIS MUSICALS

Associació de Mares i Pares del Conservatori de Música d'Ontinyent

"Acompanyem els nostres fills i filles en els seus estudis musicals"

Segons la mitologia grega, Sísif (Σίσυφος), Sísifo en castellà, va ser obligat a empènyer una pedra enorme pendent amunt per un vessant costerut, però abans d'arribar al cim de la muntanya la pedra sempre rodava cap avall, i Sísif havia de tornar a començar de nou des del principi, la història es descrita a L'Odissea d'Homer al S. VIII a. c. El mite té diverses interpretacions, segons l'autor o el moment històric, però ha servit d'excusa per a dissertar sobre l'esforç, les contradiccions, l'absurd o la motivació humana. Com el disc solar que ix cada matí i després s'enfonsa en l'horitzó, el mite de Sísif es la metàfora de l'esforç per assolir la saviesa, inabastable, com el domini de perfecció d'un instrument. No obstant això, i a pesar de les contradiccions que generen l'esforç i les tasques difícils, Albert Camús, al seu llibre "El Mite de Sísif" suggereix, que a pesar de l'esforç incessant, aparentment inútil, entre la renúncia o la rebel·lió, l'home rebel no fuig de l'esforç i l'afronta, es necessari acumular experiències, "la lluita per arribar als cims basta per omplir el cor de l'home".

Quan parlem dels estudis musicals, sempre fem referència a l'esforç, l'hàbit, la constància, la motivació o del necessari equilibri entre sacrifici i plaer. Cada educador té la seua filosofia sobre l'ensenyament musical. I les famílies tenim els dubtes lògics de com orientar els nostres fills en l'aprenentatge d'un instrument: mereix la pena l'esforç?, té aptituds la meua filla?, fins on exigir?, serà bo per al seu futur? ... No hi ha dubte que les famílies necessitem orientació pedagògica sobre com afrontar els estudis musicals dels nostres fills, normalment arribem al Conservatori sense saber que és i es trobem amb una estructura educativa i una dinàmica a la qual hem d'adaptar-nos, quan arribem no entenem res, ens ho han d'explicar tot.

Una bona manera d'entendre i d'acompanyar els estudis musicals dels nostres fills és participar de l'Associació de Mares i Pares del Conservatori. Les possibilitats són moltes, tot depèn de les inquietuds i l'espenta que es pose. En este sentit, l'AMPA del Conservatori d'Ontinyent, ve participant de la vida escolar del Centre des dels seus inicis, en major o menor intensitat, amb major

o menor encert, però sempre ha estat ací, com a instrument i dret de les famílies a formar part de la Comunitat Educativa del Conservatori.

En este sentit, la nostra AMPA va participar a l'Assemblea General de la Federació d'AMPAs de Conservatoris de la Comunitat Valenciana (FAPAC-CV), el passat dissabte 18 d'abril de 2015. A la dita assemblea es van tractar temes del màxim interès per a les famílies com: l'orientació pedagògica en els estudis musicals, la salut dels músics tant en la seua vessant ergonòmica com de vida saludable, la relació de les famílies amb el Servei d'Ensenyaments de Règim Especial de la Conselleria d'Educació que gestiona i planifica els conservatoris i escoles de música i dansa, les eixides professionals o el títol oficial que s'obté amb la finalització dels graus mitjà o superior als conservatoris. Per a debatre estos temes es va comptar amb la presència de Enrique Castillejo, President del Col·legi oficial de Pedagogs de la Comunitat Valenciana, el Dr. Àngel Escudero membre de l'Institut Valencià de Medicina de l'Art i amb Raúl Juncos cap del Servei d'Ensenyances de Règim Especial de la Conselleria d'Educació. Els temes tractats son inesgotables, així es que es van emplaçar per a continuar els debats a una altra convocatòria de la federació d'AMPAs, a la que des d'este article es convida a totes les famílies que vulguen assistir, de fet, us animen a tots i a totes a assistir, i a exercir el dret que teniu a participar del funcionament dels centres educatius.

Com veieu, una associació de mares i pares pot ser o servir per al que nosaltres vulguem, tot és qüestió de marcar-se objectius i no esperar que ens ho facen els altres, tu tens la clau per poder aportar, si tu vols pots fer-ho possible !!!

ASSAIG D'HAROLD A ITÀLIA

Pablo Silvestre López

El passat divendres, 10 d'Abril, pel matí, un grup de persones alumnes del conservatori vam fer una eixida al Palau de la Música de Valencia, proposada i organitzada pel professor de viola Ramón Canet.

Allí vam gaudir escoltant l'assaig de l'orquestra de Valencia de dues obres amb un paper de viola i violoncel solista molt important: Harold en Italia, de Hector Berlioz i el Don Quixot, de Richard Strauss.

Va ser una experiència molt enriquidora per als alumnes que vam acudir ja que vam poder disfrutar sentint una magnífica orquestra i de manera gratuïta.

A mí personalment em va agradar més la primera obra que vam escoltar, Harold en Italia i el viola solista em va encantar.

Agraïm a Ramón que ens oferira esta excursió.

ASSAIG GENERAL DE L'ÒPERA DON PASQUALE

María Revert Calabuig, violí / Neus Revert Calabuig, viola

El passat 29 de gener vam anar al Palau de les Arts per veure l'assaig general de l'òpera *Don Pasquale* de Gaetano Donizetti. Aquesta òpera va ser representada per primera vegada l'any 1843 al Théâtre Italien de París.

L'assaig es va desenvolupar com si fóra una representació oficial. Segons ens van avisar, en els assajos generals, el director pot fer incisos per fer les aclaracions oportunes, que en aquest cas no va necessitar. *Don Pasquale* consta de tres actes en els quals es narra una història amb aquest argument:

Don Pasquale, vol casar el seu nebot Ernesto amb una dama noble i rica; però el jove està enamorat de Norina, una jove simpàtica. Davant la negativa, l'ancià decideix desheretar el seu nebot i casar-se ell mateix. El doctor Malatesta, amic de Don Pasquale, serà l'encarregat de buscar-li una bona esposa, però aquest que també és amic d'Ernesto, trama un pla: proposa a Don Pasquale que es case amb la seva germana Sofronia (Norina disfressada), cosa que el vell accepta encantat. Malatesta organitza el casament fals per conduir a Don Pasquale, un cop casat, a la desesperació.

Don Pasquale no triga a cansar-se de tant canvi i malbaratament prohibeix la seva esposa anar al teatre. Sofronia li fa creure que té un amant i el vell demana ajuda a Malatesta, que per fi informa Ernesto del pla i li demana que es faja passar per l'amant de Sofronia. Els joves es troben en un jardí a la nit i Don Pasquale, que estava espiant la seva dona, surt de l'amagatall i l'acusa. Apareix llavors Ernesto i el seu oncle li diu, per enutjar a Sofronia, que pot casar-se amb Norina i que ella serà la nova senyora de la casa. Aleshores, li expliquen tota la veritat però l'ancià, alliberat per fi d'aquesta terrible dona, perdona a tots i accepta el matrimoni d'Ernesto i Norina. I així, finalitzà l'òpera.

Una de les coses que més ens van sorprendre va ser la quantitat de gent jove que hi havia com nosaltres, ja que solem tindre la falsa idea preconcebuda que l'òpera complau únicament els adults. No obstant això, es vam adonar que no és així.

Normalment quan anem a algun concert, o a una òpera, en eixir diem: *què bona era aquesta soprano! I aquest baix? quina veu tenia!* Però en aquest cas, mirant més endins podem dir: *i l'orquestra? que bé sonava!* I és que l'òpera és el sumatori de música instrumental i lletra.

Els cantants, és a dir, els intèrprets de l'òpera eren d'una elevada qualitat artística. Cantaven en italià i encara que ho teniem traduït en unes pantalles, s'entenia molt bé. A més a més, ens va resultar més fàcil ja que havíem llegit, de manera prèvia i gràcies a Rut Revert, la professora de Cant, l'argument.

L'escenificació va ser un dels elements claus de l'òpera. La casa de Don Pasquale era representada com una casa de nines, on es podien veure distintes estàncies alhora en les quals els solistes cantaven i poques van ser les vegades que va intervindre el Cor de la Generalitat Valenciana, amb Francesc Perales com a director.

Per últim i pel que respecta a la nostra especialitat de corda, com a instrumentistes i membres d'orquestra que som, ens agradaria ressaltar la part orquestral que moltes vegades resulta ser la menys valorada. I és que és d'admirar anar a veure una òpera i que tinga tan bona base musical i que la

interpretació orquestral de la qual siga tan rigurosa i perfecta en tots els sentits. Des d'ací, donem l'enhorabona a l'Orquestra de la Comunitat Valenciana, baix la direcció de Roberto Abbado.

En conclusió, ens sentim molt afortunades d'haver gaudit d'una oportunitat com aquesta i estarem encantades en tornar-la a repetir.

LA MÚSICA AUTÒCTONA PER A TROMBÓ I BANDA

Miguel A. Ibiza, professor de trombó

En els últims 30 anys, aproximadament, s'han produït un parell de fets molt destacables, des del meu punt de vista, al món de les bandes i de la música en general.

Per una part, al repertori bandístic, s'han anat substituint les transcripcions de música orquestral o de sarsuela per obres originals de molta qualitat que no busquen la imitació de l'orquestra sino una sonoritat més adequada als instruments de vent i percussió. Un fum de compositors actuals troben en la banda el seu vehicle d'expressió musical i artística, buscant tota mena de possibilitats estètiques i tímbriques.

D'altra banda, i pense que afortunadament, s'ha anat extingint progressivament l'ús del trombó de pistons i s'ha generalitzat l'estudi i utilització, per part dels trombonistes, del trombó original que és el de vares. Últimament ha evolucionat molt la tècnica d'aquest instrument i també han augmentat els intèrprets que utilitzen altres classes de trombons com el trombó baix i, un poc menys freqüent, el trombó contrabaix.

Conjuntant estes dues característiques, ha hagut en els últims anys una gran producció de composicions per a trombó, com a solista, i banda com acompanyament, sobretot al nostre entorn. Per això voldria presentar, d'entre moltes, quatre obres escrites originalment per a trombó i banda de compositors de la Comunitat Valenciana.

ALEJANDRO 'EL MAGNO', de Miguel A. Mateu

És una obreta de nivell elemental, per a trombó tenor i banda jove, amb una duració aproximada de 3' 35".

Evoca la imatge d'este rei, general i estadista. El tema principal és una marxa triomfal. La part central representa el somni que Alejandro va tindre abans de l'atac a Tiro, els dubtes i preocupacions, i l'oracle que augura la seua victòria. L'obra finalitza amb un Maestoso triomfal.

Va ser estrenada per Alejandro Ruiz Alegre junt a la "Juvenil de La Primitiva" de Paiporta, sota la direcció de Ferrer Ferran.

EL PRINCIPE VALIENTE, de F. José Martínez Gallego

Aquesta és una obra de nivell mitjà, per a trombó tenor i banda, amb una duració aproximada de 8' 45", dedicada a Juan Carlos Córdoba.

És una fantasia en un temps però que també està dividida en tres parts ben diferenciades i molt descriptives, amb una estètica modal; "El Príncipe", amb un tempo Allegro molt majestuós, "La Princesa", un Adagio molt expressiu i "La Batalla", un final Allegro amb aire marcial.

La va estrenar José Viana Sánchez, acompanyat per l'Armònica de San Antonio i dirigits per Manuel Godoy.

OMAIRA, de Carlos Pellicer

En este cas es tracta d'una obra, amb un nivell més avançat, per a trombó baix i banda, escrita expressament per al trombonista contestà Javier Colomer i la seua duració aproximada és de 12 minuts.

Va ser composada en record de la tragèdia d'Armero (Colòmbia) i Omaira Sánchez, la xiqueta que va quedar atrapada en el fang a causa de l'erupció d'un volcà i que, malgrat tots els esforços possibles, no va poder ser rescatada.

La versió per a trombó baix va ser estrenada a l'abril de 2013 per la Banda Municipal de Cas-

telló sota la direcció de José Vte. Ramón Segarra i Javier Colomer com a trombó baix solista. També hi ha una versió per a trombó tenor, estrenada a desembre de 2013 per la Banda Municipal de Pinto, dirigida per José Antonio Blasco, i amb Ximo Vicedo com a trombó tenor solista.

ETIAM CONCIERTO, de Gaspar A. Tortosa Urrea

És un gran concert d'un nivell superior, també dedicat al trombonista Javier Colomer, i compost especialment per a trombó contrabaix i orquestra, adaptat a més per a banda simfònica i per a piano. Té una duració aproximada de 18 minuts.

La peça va ser un repte tant per al compositor com per a l'interpret, sorgit d'una conversa entre els dos membres de l'Orquestra Simfònica del Teatre "Ruperto Chapí" de Villena. La proposta va ser la de crear un concert de certa envergadura per a un instrument com el trombó contrabaix, que compta encara amb molt poc repertori. El títol fa referència a la dona de Javier Colomer, **MAITE**, que els va animar a dur a terme el projecte, però llegit al contrari.

Va ser estrenat el 20 de desembre de 2014 per Javier Colomer, amb el trombó contrabaix, i la Banda Simfònica del "Círculo Católico" de Torrent sota la direcció de Vicente Cogollos.

Per descomptat, navegant un poc per Youtube podeu trobar varies versions de les obres que acabem de presentar interpretades per diferents trombonistes, bandes i directors.

I estos són només quatre exemples, representatius quant a nivells i tipus de trombó solista, però hi ha moltes més composicions amb característiques similars que no voldria deixar de banda com són *Concert per a Trombó Baix i Banda en Re m* d'Ignacio García, *Armin* d'Antonio Ferriz, *Concert Medieval* de José Pla, *Concert per a trombó* de Francisco González, *Dansa de l'aguiot* de Rafael

Beltrán, *Ladivian Concerto* de Francisco Zacarés, *Medir con vara* i *Un poleo* de Manuel Lillo, *Te Bon e Paiporta* de Ferrer Ferrán, etc.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE: "CANÇONS POPULARS VALENCIANES: ONTINYENT I BÈLGIDA"

El darrer divendres dia 7 de novembre, a la sala social de l'Associació veïnal El Llombo, tingué lloc la presentació d'una reedició del llibre que es va editar per primera com a Quadern número 1 de la col·lecció *Cuadernos de música folklórica valenciana*, editat per la Institució Alfons el Magnànim l'any 1950. En aquesta empresa de reedició ha col·laborat també el conservatori.

Aquestes peces tradicionals foren recollides per Ricard Olmos Canet (Massamagrell, 1905–Madrid, 1986), estudiós de la música tradicional, en especial de Castelló de la Plana, alumne a València de Manuel Palau, director de la institució esmentada en aquells anys. Palau va encarregar Ricard el treball de recopilació.

Els alumnes del centre Mar Fernández (Cant), Natàlia Sanchis (Cant), Aloma Roig (Oboè), Sergio Soriano (Guitarra) i Adrian Martínez (Percussió), donaren una molt bona mostra de cinc de les peces del llibre, 3 *fandangos*, la cançó del *aguinaldo*, i la tonadeta dels *Angelets*, totes elles populars d'Ontinyent. La seua actuació va agradar molt i va servir per fer passar una estona entranyable al públic assistent. En acabar l'acte reberen de mans del president de l'associació del Llombo un obsequi com a recordatori i agraïment.

Enhorabona i gràcies, amics, en nom del conservatori també.

TALLER DE FLAMENC

El seminario de guitarra participó con un taller de guitarra flamenca en la semana "inusual" a cargo de Francisco Fernandez Rus, conocido guitarrista de flamenco Alcoyano de orígenes Andaluces y cuyo padre fué cantaor. Francisco que también estudió guitarra clásica realiza su labor profesional acompañando a cantantes de flamenco y coros rocieros. El taller se desarrolló con una introducción teórica del mundo del flamenco y la explicación y práctica de algunos de los ritmos más usuales y populares de este estilo todo ello aderezado con ejemplos prácticos que el guitarrista realizó y que hizo la delicia de los asistentes con su ejecución.

La asistencia al taller fué numerosa y satisfactoria y con este pequeño pero significativo evento, junto con otros que se realizaran, el seminario de guitarra trata de difundir y acercar el mundo de la guitarra a los estudiantes de este centro.

UN VIATGE MUSICAL PER EUROPA

El dia 26 de gener, dins de la Setmana Inusual, es va realitzar per primera vegada al centre una gimcana musical que portava per títol *Un viatge musical per Europa*. Aquesta activitat estava adreçada a l'alumnat d'ensenyaments elementals. Participaren la quasi totalitat dels alumnes d'ensenyaments elementals agrupats de forma heterogènia en dotze equips, el quals, havien d'anar superant una sèrie de proves on demostraven les seues habilitats i coneixements musicals.

La vesprada va començar amb la distribució dels participants per equips i amb l'explicació de les normes del joc. Cada grup, que anava acompanyat d'un o dos professors, tenia vuit minuts per realitzar cada prova i dos minuts més per anar a la següent. Les dotze proves estaven distribuïdes en set ciutats europees (Madrid, Paris, Viena, Salzburg, San Petersburg, Milà i Leipzig) i cinc aeroports. Per una

banda, cada ciutat tenia una temàtica relacionada amb un tret musical que la caracteritza. Així, per exemple, a Viena, dos equips havien de "ballar" un vals al voltant d'unes cadires. Al moment, la música es parava i havien de seure's el més ràpidament possible per no quedar-se sense seient. A París, els alumnes escoltaven el Bolero de M. Ravel i havien d'identificar els instruments que estaven sonant en un fragment concret. La temàtica a Milà no podia ser una altra que l'òpera. En aquesta prova els participants havien de relacionar els personatges amb l'òpera a la que apareixen i amb el compositor de la mateixa. Per una altra banda, als aeroports trobàvem proves com el Passa Paraula Musical on, a partir d'una definició, l'equip havia d'endevinar el terme musical al que es feia referència. També estava la prova del Dictat Humà on els equips havien de representar sobre un pentagrama gegant el dictat que s'havia interpretat. Altres proves foren el Sambori Musical, Passa Temps Musicals i Reconeix la Melodia.

Al finalitzar cadascuna de les proves els grups rebien una puntuació segons l'èxit i/o l'encert que havien tingut a l'hora de resoldre-la. Els organitzadors de la gimkana (Inma Esplugues, Maria Rosell i Vicent Gómez) es varem sorprendre quan, al recompte de punts, ens n'adonarem de que hi havia un triple empat! Llavors, el desempat el va resoldre amb preguntes del passa paraula. L'equip guanyador va ser el número 4 que, en aquest cas anaven acompanyats de Fani, la professora de flauta.

Varen haver tres premis, cadascun amb un petit regal musical i diploma acreditatiu. Però, cal dir, que tots els alumnes varen rebre un llibre com a detall per la seua participació en aquesta activitat, gentilesa de la professora Maria Rosell.

Per a finalitzar, sols queda agrair als professors la seua participació. No sols aquells que s'encontraven a la realització de les proves si no també als

que acompanyaven als diferents equips. Segur que tots ells també varen gaudir d'aquesta activitat.

Vicent Gómez

EL FINAL D'UNA ETAPA AL CONSERVATORI

En el curs 2014-2015 un grup de joves músics arribaran al final dels seus estudis professionals al nostre Conservatori. Per tal de saber quines han sigut les seues impressions i experiències al llarg d'estos anys els hem fet arribar un llistat de preguntes que

ens ajudaran a veure en perspectiva com han sigut estos anys. Com podreu veure, alguns d'ells han seguit el guió i d'altres no. Podrem conèixer quins són els plans de futur d'alguns d'ells. De ben segur que resultarà enriquidor per a tots aquells que encara esteu en el trajecte que ells ara conclouen.

Araceli Llinares Belda

• Quan vas començar a estudiar música?

Vaig començar a estudiar música a l'escola de música del meu poble quan tenia 4 anys amb la iniciació musical, més tard, als 7 anys hem van donar per primera vegada l'oboè. I, partir d'aquell moment, he continuat el camí de la música fins ara.

• Perquè vas triar el teu instrument i no qualsevol altre?

Encara que era menuda quan vaig decidir-me per l'oboè, el vaig triar perquè m'agradava molt el seu

so tant peculiar i bonic. Els meus pares em posaven música per a oboè, entre elles "La misión", i, després d'escoltar meravelles com aquesta, sens dubte em vaig decantar per l'oboè. A més, a la meua banda feien molta falta, factor que també va influir. No em penedisc gens de la meua elecció, ja que m'apassiona tant tocar-lo com escoltar-lo.

• On vas començar a estudiar música i quins records tens d'eixa època?

Vaig començar a estudiar música a AD Libitum, fins que vaig acabar el grau elemental. Recorde

uns anys molt bonics iniciant-me amb el camí de la música: la primera vegada que vaig tocar l'oboè i com a poc a poc anava agradant-me més. Recorde moments molt divertits tant a les classes d'oboè com a les col·lectives (conjunt instrumental o a la banda jove).

• **Què destacaries del teu pas pel Conservatori Professional de Música d'Ontinyent?**

Ha estat un camí molt apassionant en tots els sentits. Allò més important ha estat formar-me professionalment, aprendre cada dia coses noves i a la fi veure tot el que he evolucionat, però una part molt important també han estat els llaços que he fet amb els meus companys i tots els bons moments que he viscut.

• **Quins aspectes canviaries de la teua experiència al Conservatori d'Ontinyent?**

Pot ser, haver gaudit més d'alguns moments pel que fa a les audicions, on de vegades els nervis et superen i no dones el cent per cent de tu mateixa i la música és per a d'això, per a gaudir d'ella. M'haguera agradat disposar de més temps per involucrar-me més amb els meus estudis al conservatori, però he intentat fer-ho el millor que he pogut i estic satisfeta en aquest aspecte. Pel que resta, ha estat una gran experiència.

• **Quin estil musical t'agrada més interpretar? Perquè?**

No m'incline per cap estil en concret. Crec que cadascun té les seues característiques pròpies i em pareix molt interessant interpretar cadascun d'ells.

• **Completa les següents frases:**

- Si pogués tornar enrere en la meua trajectòria musical no canviaria res, ja que estic molt satisfeta de la meua trajectòria i espere que continue sent tant apassionat com fins ara.

- En deu anys voldria estar treballant com a traductora i intèrpret.

• **Has acabat ara mateix el grau professional, vols seguir estudiant música? On voldries continuar els teus estudis? Tens pensat estudiar a fora? Perquè?**

No tinc pensat seguir amb el grau superior de música per ara, pot ser en un futur. Així i tot, tinc clar que no vull deixar d'enriquir-me musicalment, continuar els meus estudis musicals sempre que puga i, per descomptat, no deixar mai de tocar l'oboè.

• **Algun consell per a la gent que ara mateix comença els seus estudis al Conservatori d'Ontinyent?**

Jo els diria que començaren amb ganes i amb il·lusió. És molt de sacrifici dur-ho tot endavant quan estàs estudiant tant a l'escola o a l'institut com al conservatori, però tot esforç té la seua recompensa i aquesta és molt satisfactòria. A més, són anys on es gaudeix molt de la música i de les persones que coneixes i amb les quals fas amistat. Per tant, el meu consell és que gaudisquen cada moment i que no deixen passar cap oportunitat d'aprendre música.

Carlos Aracil

• **Quan vas començar a estudiar música?**

Quan tenia 7 anys a l'escola de música de la banda a la que ara toque.

• **Perquè vas triar el teu instrument i no qualsevol altre?**

Perquè era el que més m'agradava.

• **On vas començar a estudiar música i quins records tens d'eixa època?**

A l'escola de música de la banda a la que toque. No m'agradava massa el solfa.

• **Què destacaries del teu pas pel Conservatori Professional de Música d'Ontinyent?**

Que necessitem un nou conservatori. A banda d'això, el nivell general del conservatori m'agrada, en comparació amb alumnes que conec d'altres conservatoris.

• **Quins aspectes canviaries de la teua experiència al Conservatori d'Ontinyent?**

L'horari. A vegades compaginar l'escola amb els estudis de música es fa difícil.

• **Quin estil musical t'agrada més interpretar? Perquè?**

Hard rock, però per lliure. Es el tipus de música que m'agrada.

• **Completa les següents frases:**

- Si pogués tornar enrere en la meua trajectòria musical hauria estudiat una mica més en assignatures com harmonia, perquè ara anàlisi no em resultaria tan complexe.
- En deu anys voldria estar treballant a qualsevol lloc on hi haja feina.

• **Has acabat ara mateix el grau professional, vols seguir estudiant música? On voldries continuar els teus estudis? Tens pensat estudiar a fora? Perquè?**

En principi no vaig a fer superior, perquè tinc pensat estudiar una enginyeria.

• **Algun consell per a la gent que ara mateix comença els seus estudis al Conservatori d'Ontinyent?**

No deixeu d'estudiar i intenteu acabar el grau professional. Potser ho vegeu pesat, però després, 6 anys no son res i passen volant.

Victor Ferri Sirvent

• **Quan vas començar a estudiar música? Bé, jo vaig començar a estudiar música de ben menut, amb tan sols 4 anys.**

• Perquè vas triar el teu instrument i no qualsevol altre? La veritat és que l'instrument que toque, la trompa, no era el meu instrument preferit ja que volia tocar la trompeta, instrument que tocava el

meu pare i que jo volia fer com ell; però el dia que vaig anar a triar-lo, hem van dir que feien falta trompes a la plantilla de la banda del poble i hem van convèncer. A dia de hui, agraiisc al mestre que va fer força per a que triara aquest instrument ja que el considere un dels més bonics i més complet.

• **On vas començar a estudiar música i quins records tens d'eixa època?**

Jo vaig començar a estudiar els estudis elementals a l'escola del meu poble, l'escola de música Aman-ci Amorós Sirvent d'Agullent; i d'aquella època tot son bons records ja que al grup de solfeig al qual anava érem sols cinc alumnes i els cinc érem els amics del col·legi que en acabar classes anàvem junts cap a la música i ens ho passàvem tant be que els records son encara millor .

• **Què destacaries del teu pas pel Conservatori Professional de Música d'Ontinyent?**

Del meu pas pel conservatori, destacaria, deixant de banda tot el que aprens tant musicalment com personalment, sobretot les grans amistat i relacions que aconseguies fer amb nous amics, nous professors... en resum amb nova gent que comparteix el mateix plaer de gaudir de la música igual que ho faig jo .

• **Quins aspectes canviaries de la teua experiència al Conservatori d'Ontinyent?**

Cert es que canviaria algunes coses del meu pas per el conservatori, si poguera tornar enrere m'haguera agradat poder participar més amb les activitats que es realitzen, com per exemple les masterclass, ja que portar a un professional d'eixe nivell al conservatori es difícil, i que la totalitat d'alumnes no vagen, és una pena per que el assistir et permet aprendre de noves persones.

• **Quin estil musical t'agrada més interpretar? Perquè?**

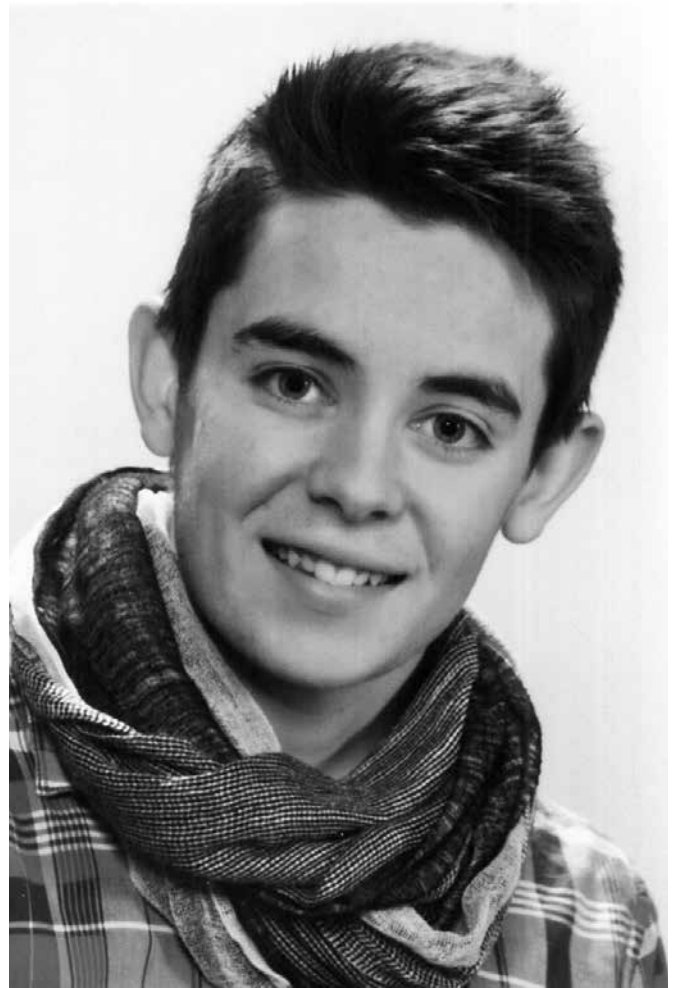
A l'hora de realitzar un concert m'agrada molt interpretar obres de R. Strauss ja que les característiques de l'estil romàntic hem permeten fer el tipus de música que m'agrada.

També gaudisc molt amb el clàssic de Mozart, però si he de quedar-me amb algun és el clàssic .

• **Completa les següents frases:**

- Si pogués tornar enrere en la meua trajectòria musical, tal volta aprofitaria més els avantatges que et facilita el conservatori per a millor.
- En deu anys voldria estar treballant del que ara estic estudiant, la fisioteràpia; però no m'agradaria perdre contacte amb l'instrument, tot i que serà complicat .

• **Has acabat ara mateix el grau professional, vols seguir estudiant música? On voldries continuar els teus estudis? Tens pensat estudiar a fora? Perquè?**
He acabat aquest any el grau professional, però

m'ha coincidit amb el primer de carrera, per això que ara no vaig a seguir estudiant cursant el superior de música per que ja tinc altra etapa començada; però no m'oblido de la possibilitat de en un futur reprendre els estudis musicals, com i on puga .

• **Algun consell per a la gent que ara mateix comença els seus estudis al Conservatori d'Ontinyent?**

A tota eixa gent nova donar-los l'enhorabona per que han passat les seues primeres proves musicals i han sigut els millors dins d'un grup de gent, recomanar-los que aprofiten el professors i el temps al màxim (per que compaginar els estudis musicals amb els obligats de l'institut no es fàcil i s'ha de treballar moltíssim) i sobretot els aconselle que gaudisquen de la música, que gaudisquen dels anys que passen al conservatori perquè passen volant i que gaudisquen d'eixes vesprades llargues al "conser" com jo ho feia, amb la gent magnífica que trobaran per allí.

Ànim i a fer bona música.

Claudia Martínez

Vaig començar a tocar el piano als 4 anys perquè la meua germana major ja el tocava i mes tard, als 8 anys el violoncel perquè en una colònia musical el vaig tocar i em va agradar moltíssim. El violoncel m'agrada molt i sempre he pensat en aprendre a tocar el saxo també.

Vaig començar a estudiar musica en l'escola de musica AD Libitum, en el meu poble Ontinyent, i sempre recordaré les meues classes de cello amb Susana o la orquestra jove i les classes de llenguatge, ja que vaig sovint totes les setmanes als assajos de l'orquestra allí.

Del meu pas pel Conservatori Professional de Musica d'Ontinyent destacaria haver guanyat el premi Ciutat Ontinyent al millor expedient fins al quart curs en la especialitat de corda, i les classes de cambra, perquè tocar en grup és una de les coses que més agrada els estudiants i crec que no canviaria res de la meua experiència.

M'encanta interpretar música romàntica o contemporània perquè és una musica que m'emociona.

Enguany acabe el grau mitjà i m'agradaria continuar en els meus estudis de grau superior al Conservatori Superior de Alacant.

El meu consell per a la gent que comença el seus estudis al Conservatori és que no es rendisquen i que acaben els seus estudis, perquè tant i tant de sacrifici al final val la pena, i molt.

Conclusions

Com hem pogut llegir, els perfils i les maneres d'entendre l'ensenyament musicals dels joves que acaben els Ensenyament Professional al nostre Conservatori és ben divers. Vos hem presentat una mostra de diferents alumnes de distintes especialitats.

Podem observar que més d'un d'ells ens destaquen els llaços afectius i personals que es forgen en el transcurs d'estos estudis i com valoren l'experiència.

Ens hem trobat amb persones amb intenció de continuar els seus estudis superiors de Música i

amb d'altres que no; amb gent que prefereix Mozart i d'altres el Hard Rock..... Ara bé, tots quatre coincideixen en haver passat un temps fantàstic realitzant els seus estudis musicals al Conservatori i animen als qui ben prompte seran els seus antics companys per gaudir d'uns estudis meravellosos.

Des del Conservatori els agraïm el temps que ens han dedicat per a contestar el breu qüestionari que els vàrem preparar. Els desitgem també, que siga quina siga la seua decisió respecte al seu futur, tinguen molts èxits en els objectius que es marquen. Esperem haver sigut d'ajuda per tal de poder-los assolir.

PASSATEMPS

SIDOKU - MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3						
4						
5						
6						

Horizontals

1. Instrument ple de tecles. 2. Instrument ple de cordes. La lletra del Do Major. 3. Un pont de violí cap per amunt. Classe de música (o d'una altra cosa). 4. Títol honorífic anglès que donen a les grans personalitats, com el grup The Beatles. Un piano sense vocals. 5. Les notes en poden portar i les lletres també (obert o tancat). 6. Diu coses fent vibrar les cordes vocals.

Verticals

1. Silenci a la partitura. 2. La part del mig d'en Miró. Institut de Ciències Pianístiques. 3. Atura el cotxe per anar a concert. 4. Barca o coet espacial. Entremig del Do i del Mi (cap per amunt). 5. Una timbala vista des de dalt. "La Pianola" sense vocals. 6. Diu coses fent vibrar les cordes vocals, però afinant.

SIDOKU - MÚSICA ENCREUADA

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3						
4						
5						
6						

Horizontals

1. El que toca el percussionista principal de l'orquestra. 2. Els temps que val una negra. Cançó de lloança. 3. Instruments de percussió enorme. 4. Principi de l'atac. Final de l'atac (repetit). 5. Moment ideal per a interpretar un "nocturn" de Chopin. Lletra vibrant. 6. Instrument solista de la cobla...

Verticals

1. Instrument de vent-metall molt greu. Un faristol desplegat. 2. Agafi el to (cap per amunt). 3. Mozart, Mendelssohn o Morera. Amaini sense els extrems. 4. El nom d'en Marley (gran cantant jamaicà de reggae), o d'en Dylan (gran cantant nordamericà de folk). El dona el director de la coral abans de començar a cantar. 5. El final d'una peça musical (cap amunt). Rossini, Ravel o Ruera. 6. La nota que dona l'oboè per a que afini l'orquestra. El que li cal al violinista per tocar (cap amunt).

SOLUCIONS

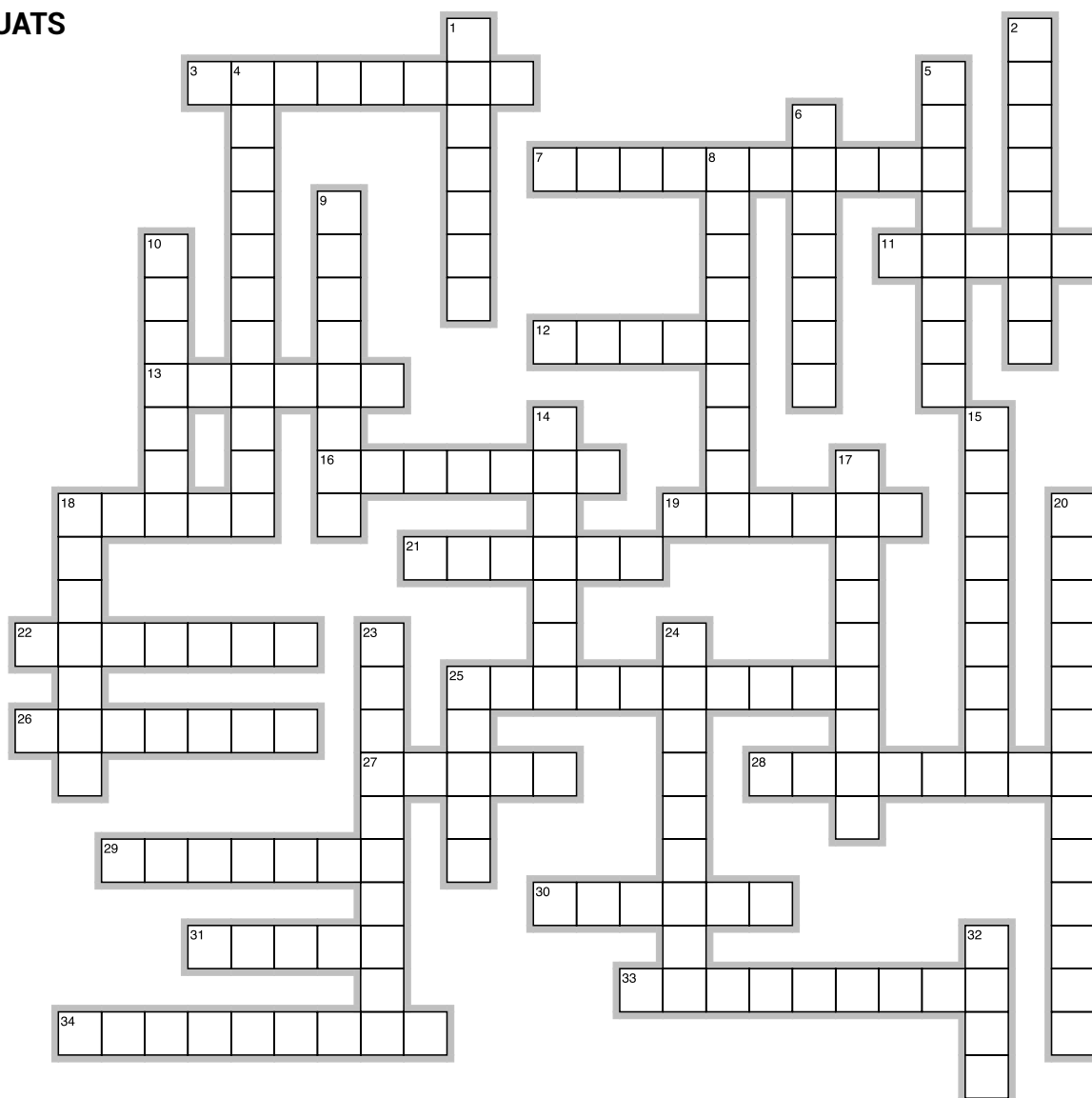
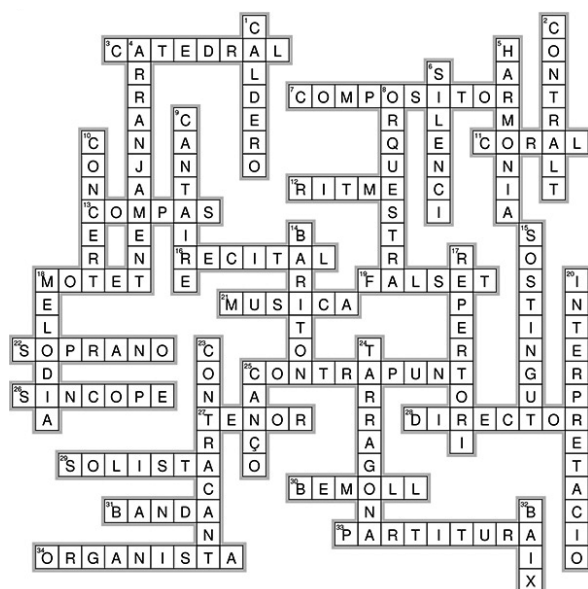

MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6
1	P	I	A	N	O	
2	A	R	P	A		
3	U		A	L		
4	S	I	R		P	N
5	A	C	E	N	T	
6		P	A	R	L	A

MÚSICA ENCREUADA

	1	2	3	4	5	6
1	T	I	M	B	A	L
2	U	N		O	D	A
3	B	O	M	B	O	
4	A	T	A		C	C
5		N	I	T		R
6	L	E	N	O	R	A

MOTS ENCREUATS
MÚSICA

SOLUCIÓ

Horitzontal

3. Seu episcopal que té la funció de ser l'església principal d'una diòcesi. (8)
7. Persona que forma un tot reunint o combinant diversos elements musicals. (10)
11. Composició musical religiosa, destinada a ésser cantada per un cor. (5)
12. Paràmetre que determina la durada del so i el silenci entre un so i un altre i que, juntament amb la melodia, són els dos elements que, bàsicament, permeten caracteritzar una determinada frase musical. (5)
13. Gran unitat de mesura del temps musical en funció de la disposició dels accents i el conjunt de valors mètrics que hi són compresos. (6)
16. Execució d'una sèrie d'obres musicals a càrrec d'un sol intèrpret. (7)
18. Composició vocal de caràcter gairebé sempre religiós, sobre text llatí, amb acompanyament d'instruments o sense. (5)
19. Tècnica vocal que permet que un home adult pugui cantar en una tessitura aguda, la que habitualment correspon a les veus femenines o blanques. (6)
21. Art de la generació, manipulació i combinació —en simultaneïtat o en successió— dels sons, produïts per veus humanes o per instruments, a la recerca de la bellesa formal i/o de l'expressió d'emocions, o de complir certes funcions, i produint missatges dotats d'unitat, continuïtat i coherència. (6)
22. Cantant femenina amb la veu més aguda. (7)
25. Tècnica de composició musical que consisteix en la superposició i oposició de línies melòdiques. (10)
26. Efecte produït per la prolongació del so d'una nota ubicada en la part dèbil o semiforta d'un compàs sobre una altra d'intensitat igual o major. (7)
27. Nom donat al tipus més agut de veu d'home. (5)
28. Títol de qui s'encarrega, en un conjunt orquestral o coral, de coordinar els diferents instruments o veus que el componen. (8)
29. Intèrpret que o bé cantant o bé tocant un instrument interpreta un paper o rol que o bé és l'únic que contempla la interpretació d'aquesta composició o bé que es destaca clarament per sobre de la resta d'intèrprets que fan un acompanyament musical. (7)
30. Alteració que fa que l'altura de la nota a la qual afecta baixi un semitó. (6)
31. Conjunt instrumental de vent (fusta i metall) i de percussió, al qual és incorporat a vegades el contrabaix, especialment apte per a fer música a l'aire lliure i caminant. (5)
33. Escriptura musical completa d'una obra. (9)

34. Persona que toca un instrument on, el so és generat pel pas del vent (aire a pressió) per tubs de diferent longitud, forma, construcció i material, classificats en registres. (9)

Vertical

1. Element de notació musical que indica que la nota o silenci a què s'aplica s'ha d'allargar més enllà del que indica el seu valor. (7)
2. Cantants que tenen el registre més greu de la veu femenina. (8)
4. Adaptació per a veus o instruments diferents dels de l'obra original. (11)
5. Ciència que té per objecte la formació i l'encadenament dels acords. (8)
6. Signe que s'utilitza en música per amidar la durada d'una pausa. (7)
8. Conjunt instrumental, dirigits normalment per un director, i que interpreten l'obra de manera conjunta. (9)
9. Membre d'una agrupació musical vocal de caràcter amateur, ja sigui, un cor, una coral o un orfeó. (8)
10. Espectacle musical en viu. (7)
14. Tipus més comú de veu masculina, situada entre la del baix i la del tenor. (7)
15. Alteració que fa que l'afinació o altura de la nota a la qual afecta pugi un semitó. (9)
17. Conjunt d'obres que es representen o interpreten de forma habitual en teatres i sales de concert, així com les obres que un intèrpret, orquestra, companyia de teatre... té preparades per representar o executar. (9)
18. Successió de sons musicals de diferent altura que formen un conjunt i posseeixen un sentit musical. (7)
20. Procés o acció de fer música, de produir-la amb la veu, instrument(s) o altres objectes capaços de produir sons musicals. (13)
23. Contrapunt destinat a acompanyar una melodia; es tracta d'un tema lliurement associat al tema principal. (10)
24. Ciutat del sud de Catalunya, capital de comarca, que conserva encara notables restes arqueològiques d'època romana. (9)
25. Composició musical que conté, com a mínim, una part o veu o melodia vocal, és amb dir, amb text, cantada. (5)
32. Cantant masculí amb la tessitura més greu. (4)

A l'eixida d'un concert, una parella de l'alta societat novaïorquesa s'apropa al violinista Jascha Heifetz i li diu:

- Aquesta nit oferim un important sopar a la nostra casa. Per què no ve i es porta el seu violí?
- Ho sent, el meu violí no menja.

L'eminent director Sir Thomas Beecham, després d'un nefast assaig amb la secció de contrabaixos d'una orquestra, els va etzibar:

- L'última vegada que vaig sentir un soroll semblant va ser quan a casa canviem els mobles de lloc!

El director anglès Thomas Beecham era conegut per la seva poca afició als assajos. Una vegada que havia de dirigir la 4a simfonia de Brahms, va arribar al primer assaig i va saludar a l'orquestra dient:

- Ens veiem en el concert. –

Un dels músics, un trompa novençà, es va queixar:

- Però mestre, jo mai l'he tocat! –

Al que el director replica:

- No sap vostè com li agradarà! –

Un amic una mica pesat va recomanar al famós músic de tangos, Chupita Stamponi, que contractés un violinista. Chupita Stamponi va accedir a fer-li una prova al susdit que, per a la seva desgràcia, no en donava una. Mentre el violinista feia el que podia, el seu amic no parava de lloar-ho.

–...pfff, i a més, no veges com estudia...–

Fart de la situació, Stamponi li replica:

- Però què és el que estudia? Farmàcia? –

Ennio Bolognini, primer cellista de la Simfònica de la NBC sota la batuta d'Arturo Toscanini va anar a un assaig acompanyat pel seu gos. En veure-ho, Toscanini li va dir:

-Professor, o vostè o el seu gos.

Així que Bolognini no va dubtar a anar-se'n i deixar al gos al costat del cello.

Quan un periodista li va preguntar a Verdi si ell, com Wagner, tenia alguna teoria sobre el teatre, Verdi va respondre:

- Sí, el teatre ha d'estar ple. -

Un cèlebre pianista es perd en ple concert per a piano i orquestra i desesperat, pregunta al director:

- On estem?! -

- Al Teatre Reial...-

El prestigiós guitarrista Athualpa Yupanqui complia 70 anys i va convidar a la seva mare a celebrar-ho, la qual tenia 90 anys. Aquesta, després de passar dos dies amb ell i abans d'acomiar-se, li va dir:

- Fill, sempre has fet el que has volgut. Ja és hora que deixes la guitarra i et busques un treball decent.

Una vegada un jove compositor va presentar a Saint-Saëns una obra perquè la valorés. Va resultar que no era més que una mala còpia del Cigne.

- Com la titularia vostè, mestre?

- L'Oca.-

Una vegada un jove músic va preguntar a Mozart com ha de fer-se per compondre una simfonia. Mozart li va dir:

- Tu eres molt jove. Comença per compondre una cançó. -

- Però, mestre, vostè componia simfonies quan tènien 10 anys.

- Sí, ho feia, però mai vaig preguntar a ningú com fer-ho.-

Una jove cantant amb diners i influències buscava que Brahms li prestés una de les seves composicions per afegir-les en el seu repertori. Brahms no veia talent en ella i sempre li donava llargues. Després de molt insistir, finalment li va deixar anar:

-Les úniques cançons que li prestaria són les meues cançons pòstumes. Així tindrà la seguretat de no sentir-les-hi cantar.-

El Compositor Hugo Wolf va enviar un dels seus lieder a Brahms perquè li fes una ullada. Li va demanar que posés una creu allí on veiés errades. Brahms li va retornar la partitura intacta amb una nota que deia:

- No vull convertir la seva composició en un cementiri.-

Mariló Sanz té un motiu.
Transmetre les nostres tradicions

*Mariló Sanz, autora de contes infantils
de la col·lecció Cadireta de Boga
publicada per l'Obra Social de Caixa Ontinyent*

*tots tenim
un motiu*

Obra Social de Caixa Ontinyent
*fomenta, amb les seues publicacions, la investigació
i divulgació del nostre patrimoni cultural*